Nr. 2
11 januari 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

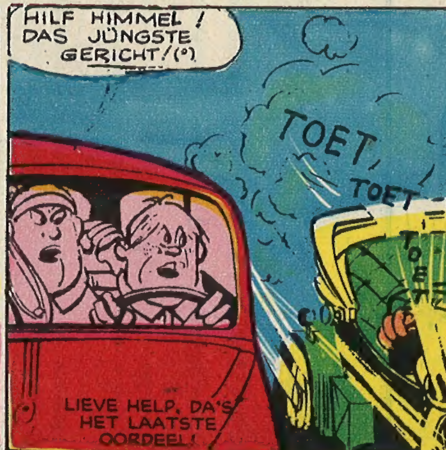
van de Rebellenclub

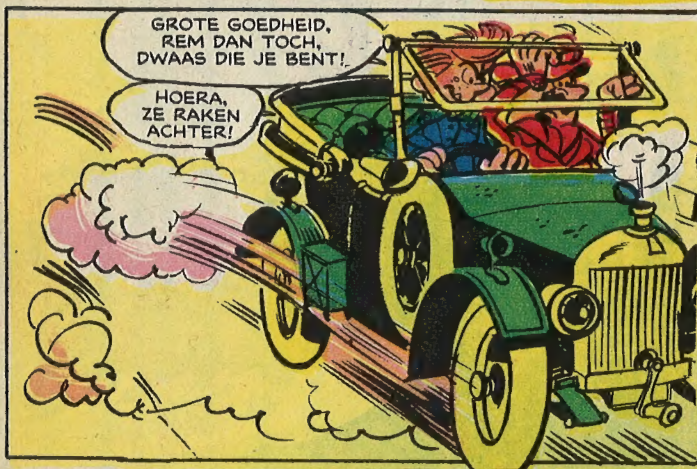
Kareltje Sprint

DE HEER KWARANTA WIL BEWIJZEN DAT HIJ ZONDER ONGELUKKEN TE MAKEN EN ZONDER EEN BEKEURING TE KRIJGEN EEN AUTOTOCHT DOOR ITALIË KAN MAKEN. HIJ EN KARELTJE SPRINT WORDEN ACHTERVOLGD DOOR PROFESSOR STRIZZA EN DIENS KNECHT FILOMENO.

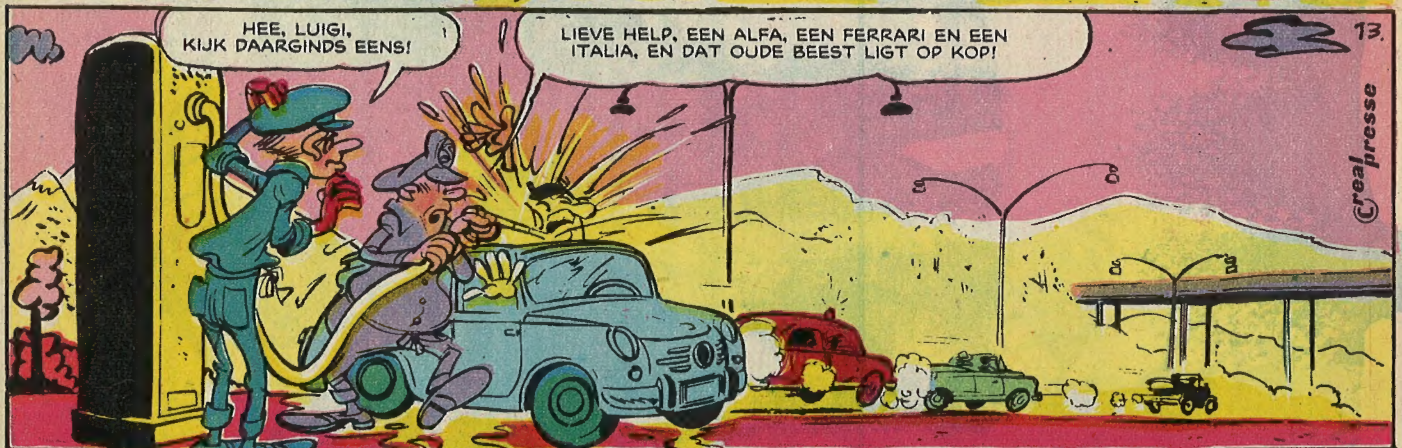

BIJ HET DERDE GLAASJE WIJN LAAT DE HEER KWARANTA ZIJN MOORDLUSTIGE PLANNEN VAREN.

DIE TWEE KERELS IN DIE FERRARI HEBBEN IETS TEGEN ONS!

HM, MOGELIJK!

GRAPPA RUTA

WE MOETEN VOORZICHTIG ZIJN. IK GELOOF DAT ZE TOT ALLES IN STAAT ZIJN!

MISSCHIEN HEEFT GRAAF BIRINGOZZI GELIJK, DAT JE IN ITALIË NIET MEER ZONDER GEVAAR KUNT RIJDEN. MAAR WAT ZOUDEN ZE TEGEN ONS HEBBEN?

INTUSSEN HEEFT DE COMMISSARIS VAN POLITIE VAN EEN GROTE STAD IN HET NOORDEN INSPECTEUR LA PEPPA BIJ ZICH ONTBODEN. SEDERT DRIE DAGEN IS DE HELE ITALIAANSE POLITIE IN REP EN ROER WEGENS EEN DIEFSTAL...

EEN MICHELANGELO WEG? NIET TE GELOVEN!

BESTE LA PEPPA, ALS DIT BERICHT IN HANDEN VAN DE KRANTEMENSEN KOMT, DAN...

WEET JE HOEVEEL KEER IK VANDAAG DE MINISTER HEB OPGEBELD? VIER KEER!

OM WELK BEELD VAN MICHELANGELO GAAT HET, COMMISSARIS?

HET GAAT OM EEN KLEINE BUSTE VAN JULIUS CAESAR, EEN JEUGDWERK VAN DE KUNSTENAAR. HET IS VERDWENEN TIJDENS DE REIS NAAR EEN TENTOONSTELLING IN NEW YORK!

GETUIGEN HEBBEN BIJ DE LAADPLAATS EEN FERRARI GEZIEN. ER ZATEN TWEE VREEMDE KERELS IN!

JA? DE FERRARI 3500? GESIGNALEERD OP DE AUTOWEG? LA PEPPA, RIJ DIRECT NAAR BOLOGNA!

STRIZZA EN ZIJN KNECHT ZIJN ERIN GESLAAGD DE POLITIEWAGEN KWIJT TE RAKEN EN HEBBEN EEN SCHUILPLAATS GEVONDEN IN EEN AFGELEGEN STREEK...

WE MOETEN DIRECT DE ITALIA TERUGVINDEN, VOORDAT DE POLITIE DE OMGEVING GAAT UITKAMMEN!

J-JAZEKER, BAAS!

14.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

U, UW DRIE VRIENDEN EN RATTLER ZIJN DE ENIGE OVERLEVENDEN VAN DE GROEP LANDMETERS. IN ONS APACHENDORP ZULLEN JULLIE OP HET GRAF VAN KLEKIH-PETRA GEDOOD WORDEN. VOLG MIJ!

EVEN LATER...
DAAR HEB JE ZOWAAR OLD SHATTERHAND. KIJK, ZE BINDEN HEM AAN EEN PAAL. HIJ ZIET ER GOED UIT. ZEKER VETGEMEST VOOR DEZE BIJZONDERE GELEGENHEID. HOE VOEL JE JE NU, OUWE JONGEN?
OP HET OGENBLIK NIET ERG LEKKER, MAAR HET KAN NOG VERANDEREN!

MIJN RODE BROEDERS EN ZUSTERS! DEZE MANNEN ZIJN VRIENDEN VAN DE MOORDENAAR VAN KLEKIH-PETRA. OOK HEBBEN ZIJ TANGUA TEGEN ONS OPGEZET. ZE VERDIENEN DUS DE DOODSTRAF. IK, INTSHU-TSHUNA, HEB GEZEGD! HOWGH!
EN IK, TANGUA, BESCHULDIG DEZE BLEEKGEZICHTEN ERVAN DAT ZE LEDEN VAN HET APACHENVOLK HEBBEN WILLEN DODEN!

HIJ LIEGT! WIJ HEBBEN JUIST MET DE KIOWA'S GEVOCHTEN OM DE APACHEN VRIJ TE KRIJGEN!

IK, INTSHU-TSHUNA, BEN EEN RECHTVAARDIG OPPERHOOFD. HET ZOU KUNNEN ZIJN DAT OLD SHATTERHAND DE WAARHEID SPREEKT. IK WIL HEM DAAROM NOG EEN KANS GEVEN!

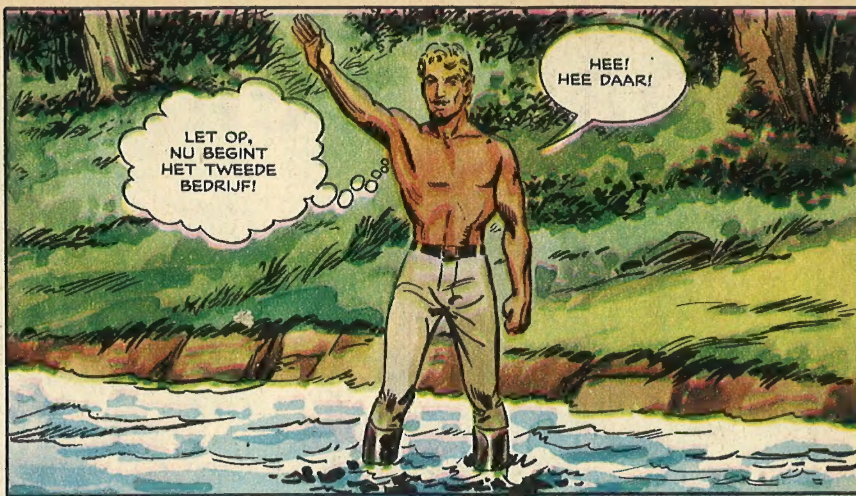

ZIET U DIE BOOM DAAR AAN DE OVERKANT VAN DE RIVIER? ALS U DIE KUNT BEREIKEN ZONDER DOOR MIJN TOMAHAWK TE ZIJN GETROFFEN, ZAL HET LEVEN VAN U EN UW KAMERADEN GESPAARD BLIJVEN!
GOED, DAT VOORSTEL NEEM IK AAN!

HET IS WEL JAMMER, MAAR IK VREES DAT IK GEEN WAARDIG TEGENSTANDER VOOR U BEN. IK ZWEM NAMELIJK NIET ERG GOED. IK BEN GEEN PARTIJ VOOR ZO'N GROOT OPPERHOOFD!
VOORUIT, HET WATER IN!

EEN KRIJGER DUWT OLD SHATTERHAND, DIE MET OPZET DE INDRUK WEKT NIET GOED TE KUNNEN ZWEMMEN, IN DE RIVIER.

IK ZIE HEM NIET MEER!
HIJ IS VAST VERDRONKEN!

HET IS GELUKT! ZE ZULLEN NU ONDERHAND WEL DENKEN DAT IK VERDRONKEN BEN!

LET OP, NU BEGINT HET TWEEDE BEDRIJF!
HEE! HEE DAAR!

BIJ DE GROTE MANITOU, HOE IS HET MOGELIJK? HIJ LEEFT NOG!

DE APACHENLEIDER BEKOMT ECHTER GAUW VAN ZIJN VERRASSING. HIJ IS WOEDEND EN HEEFT ER GEEN ERG IN WAT OLD SHATTERHAND IN ZIJN SCHILD VOERT.

WAAR IS HIJ NU? HOUDT HIJ ZICH ERGENS VERBORGEN?

IK HERHAAL, INTSHU-TSHUNA: IK BEN EEN VRIEND VAN DE APACHEN, MAAR ALS U EROP STAAT MET MIJ TE VECHTEN, GOED, DAN BEN IK DAARTOE BEREID!

DAN BEGINT EEN VERWOED GEVECHT...
ARRANZ 63.

...TUSSEN HET MACHTIGE OPPERHOOFD VAN DE APACHEN MET ZIJN TOMAHAWK...

...EN DE BLANKE REUS, DIE GEEN ANDER WAPEN HEEFT DAN ZIJN VUISTEN!
HELP!

HIJ HEEFT ONS OPPERHOOFD GEDOOD!
WRAAK! WRAAK!
DOOD AAN HET BLEEKGEZICHT!
P.38

Naar vreemde landen

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN DEZE REDER PROUST ERVAN BESCHULDIGDE, DAT HIJ HEM BEVOLEN HAD HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. PROUST EN STIGGINS, DIE NAAR MANIARA-EILAND GEKOMEN WAREN OM DIE BRIEF TE STELEN, HADDEN JOAN ONTVOERD.

JOE ZAG GEEN UITWEG MEER. PROUST HIELD ZIJN REVOLVER STRAK OP HEM GERICHT EN JOE WIST DAT DE SCHURK VOOR NIETS ZOU TERUGDEINZEN.

HET WAS EEN KORT MAAR HEVIG GEVECHT. EERST WAREN JOES VRIENDEN IN HET VOORDEEL, MAAR EVEN LATER WIST STIGGINS, DIE ZO STERK WAS ALS EEN BEER, HEN VAN ZICH AF TE SCHUDDEN.

STIGGINS GRAAIDE DE REVOLVER VAN DE GROND. INTUSSEN RENDE PROUST, DIE ER ALLEEN AAN DACHT ZIJN EIGEN HUID TE REDDEN, DOOR EEN DEUR AAN DE ANDERE KANT VAN DE KAMER WEG.

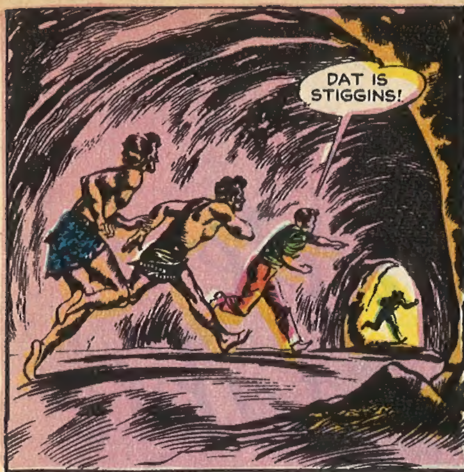
LANGZAAM LIEP STIGGINS ACHTERUIT NAAR DE DEUR. PLOTSELING WAS HIJ VERDWENEN, DE DEUR MET EEN SLAG ACHTER ZICH DICHT TREKKEND. ÉÉN OGENBLIK STOND IEDEREEN ALS AAN DE GROND GENAGELD...

DE TWEE STOERE KANAKA'S EN JOE PROBEERDEN DE DEUR TE RAMMEN EN EINDELIJK VLOOG DIE MET EEN ZWAAI OPEN.

DE KANAKA'S SLOPEN WEG. JOE SLOEG EEN ANDERE WEG NAAR DE ROTSEN IN. DAAR AANGEKOMEN KEEK HIJ UIT OVER HET STRAND EN DE ZEE, MAAR HIJ ZAG NIETS. PLOTSELING HOORDE HIJ SNEL NADERENDE VOETSTAPPEN...

MET STIGGINS GEBOEID TUSSEN HEN IN GINGEN ZE NAAR HET DORP TERUG. DAAR WERD DE SCHURK IN EEN LEGE KANAKAHUT OPGESLOTEN. DE VOLGENDE DAG KWAM MARTIN HAMILTON, DE GROTE BAAS OP HET EILAND, VAN EEN ZAKENREIS TERUG.

Inspecteur de Vries en de gekraakte safe

door Jan Louwman

Inspecteur, hier is een meneer die u graag wil spreken."

„Hm," bromde inspecteur de Vries, die bezig was een rapport te schrijven. „Een meneer voor mij?"

„Jawel, inspecteur. Hij zegt dat het nogal dringend is."

„O. Heeft hij speciaal naar mij gevraagd?"

„Nee, inspecteur. Dat niet, maarre..."

„Hm," bromde de inspecteur weer. Hij liet de pen even op het papier rusten en dacht na. Verdraaid nog aan toe, waarom moest er juist nu iemand komen die zo nodig te woord gestaan moest worden? Over tien minuten zou hij met dat beroerde rapport klaar geweest zijn. Nu duurde het straks natuurlijk weer een hele tijd, voordat hij er weer „in" was.

„Nou, vooruit dan maar," zwichtte inspecteur de Vries. „Breng die meneer maar in het kamertje, Jansen. Ik kom zo bij hem."

„Jawel, inspecteur," zei agent Jansen en verliet het vertrek.

De inspecteur hervatte zijn werk, schreef enkele ogenblikken in snel tempo, pauzeerde even, schreef weer door en pauzeerde opnieuw. Met een zucht legde hij zijn pen neer, schoof zijn stoel achteruit en stond op. Even later stapte hij het kamertje binnen, waar zijn bezoeker vol ongeduld op hem zat te wachten. Bij zijn binnenkomst veerde de man uit zijn stoel omhoog en stelde zich voor.

„Van der Velden," zei hij.

„De Vries," zei de inspecteur. „Gaat u zitten, meneer van der Velden."

De ander liet zich weer in zijn stoel zakken en de inspecteur zette zich tegenover hem. Hij legde zijn vingertoppen tegen elkaar en vroeg: „Waarmee kan ik u van dienst zijn, meneer van der Velden?"

De bezoeker aarzelde even. Hij zocht naar woorden. Toen begon hij: „Tja, het klinkt misschien allemaal nogal vaag, inspecteur... Misschien lacht u me wel uit als ik klaar ben met mijn verhaal, maar toch... Ziet u... De zaak is zo, dat... Wel, er.., Ik... Inspecteur, ik heb de laatste dagen sterk de indruk, dat ik bedreigd word."

De wenkbrauwen van de inspecteur gingen omhoog.

„Hoe bedoelt u?" vroeg hij. „Uw leven bedreigd?"

De ander lachte kort.

„Nee," zei hij. „Dat niet. Of misschien toch wel, maar ik geloof eerder dat men het op mijn geld voorzien heeft."

„Wie is „men"?" vroeg inspecteur de Vries, terwijl hij zijn benen over elkaar sloeg.

„Dat weet ik niet precies... Hoewel... Van één man kan ik u een vaag signalement opgeven. Maar ik geloof dat het beter is, wanneer ik u het verhaal vanaf het begin vertel."

„Ga uw gang," knikte de inspecteur.

„U moet namelijk weten," begon de bezoeker, „dat ik voor mijn zaken voortdurend over contant geld moet kunnen beschikken. Ik heb daarom ook nergens een bankrekening, maar bewaar al mijn geld thuis in een muursafe."

„Veel?" onderbrak inspecteur de Vries zijn betoog.

„Nogal, ja, vrees ik," lachte zijn bezoeker bescheiden.

„Ik begrijp het. Is die muursafe solide?"

„Ik dacht het wel, ja. Ik heb er kort geleden nog een nieuw slot in laten zetten."

„En waar bevindt hij zich?"

„Eh..."

„Kom, meneer van der Velden, u bent toch zeker niet bang, dat ik bij u zal gaan inbreken?"

„Nee, dat niet," lachte de ander verlegen. „Maarre... Nu, goed dan. Ik heb hem in een muur van de salon laten aanbrengen."

„Verborgen achter een schilderij zeker?" vulde de inspecteur aan.

„Inderdaad, ja."

„Ja, dat dacht ik wel. Dat is ook de plaats, waar mogelijke dieven het eerst zullen zoeken."

„Meent u dat?" riep de bezoeker ontsteld uit.

„Natuurlijk," zei de inspecteur. „Maar dat doet nu verder niets ter zake. Een goede inbreker weet een muursafe toch wel te vinden. De beste plaats, waar u geld, veel geld kunt bewaren, is nog altijd een bank. Maar gaat u verder met uw verhaal."

„Wel," vervolgde de ander, „een dag of vier geleden werd er op een morgen bij me gebeld. Ik deed open en op de stoep stond een man die zei, dat hij van het elektriciteitsbedrijf kwam. Hij moest leidingen of zo iets dergelijks controleren. Enfin, hij had een gemeentepet op en dus had ik geen enkele reden aan zijn woorden te twijfelen. Ik liet hem binnen en omdat ik het zelf juist erg druk had, zei ik hem dat hij zijn gang kon gaan. Als hij me nodig had, kon hij me in mijn werkkamer vinden. Ik ging dus weer aan het werk, maar toen ik na enige tijd een sigaret wilde opsteken, kwam ik tot de ontdekking dat ik mijn koker in de salon had laten liggen. Ik besloot hem te gaan halen en verliet de werkkamer. Nu moet u weten, inspecteur, dat ik van nature nogal zacht loop. Ik draag bovendien vaak schoenen met rubberzolen, zodat ik wel kan zeggen dat ik me bijna onhoorbaar beweeg. Ik stapte de salon binnen, toen ik in een flits die elektriciteitsman verschrikt uit een gebogen houding zag opveren. Hij keek met een ruk schuin achterom en zijn ogen flitsten schichtig heen en weer. Ik moest inwendig lachen, dat hij zo schrok van mijn plotselinge binnenkomst. Ik zei, dat ik mijn sigarettenkoker kwam halen, en hij haalde verlicht adem. Ik bood hem ook een sigaret aan, die hij gretig accepteerde. En toen, inspecteur..." De bezoeker pauzeerde even om zijn woorden goed tot de inspecteur te laten doordringen. „Toen merkte ik iets heel merkwaardigs op."

„Wat dan?" vroeg de inspecteur.

De bezoeker keek hem triomfantelijk aan.

„Op de plaats, waar die kerel gebukt had gestaan, bevond zich geen enkele leiding en geen enkel stopcontact."

Weer wachtte hij even om te zien welke indruk deze woorden op de inspecteur hadden gemaakt. Die bleef er echter volkomen nuchter onder.

„Wat bevond zich er dan wel?" vroeg hij beleefdheidshalve.

„De muursafe," riep de bezoeker zo mogelijk nog triomfantelijker.

„Ta-ta-ta-ta," zei de inspecteur.

„Zegt u dat wel," zei de bezoeker. „Ik vatte nu meteen argwaan tegen de kerel op en vroeg, terwijl ik hem vuur aanbood, of hij zich ook kon legitimeren. „Natuurlijk," zei hij en begon meteen al zijn zakken na te zoeken. Na een tijdje gaf hij het op en verontschuldigde zich door te zeggen, dat hij zijn identiteitskaart waarschijnlijk thuis had laten liggen, omdat er toch nooit iemand naar vroeg. Ik vroeg hem toen zijn naam. „Smit," zei hij. Maar op mijn vraag, wat het telefoonnummer van het bedrijf was, bleef hij het antwoord schuldig. Ik zei hem toen, dat ik toch even voor alle zekerheid met het bedrijf wilde bellen. Hij deed geen enkele poging me daarvan te weerhouden. Ik begaf me dus naar de hal, waar de telefoon zich bevindt, en begon het nummer in het telefoonboek op te zoeken. Toen werd ik me er plotseling van bewust, dat ik een ernstige fout gemaakt had. Een zacht gerucht achter mijn rug vertelde me, dat ik te laat tot die ontdekking kwam. Ik keerde me om en zag de kerel het gangetje naar de buitendeur doorrennen. In een oogwenk had hij die open en was hij verdwenen, terwijl de deur achter hem in het slot sloeg. Ik zette hem toch achterna, maar toen ik eindelijk de buitendeur bereikt had en hem geopend had, was de vogel al gevlogen."

De bezoeker keek de inspecteur nu aan met een blik van „Wat-zegt-u-me-daarvan?"

„Dat is inderdaad een vreemde gang van zaken," merkte de inspecteur nu op. „Je zou inderdaad zeggen, dat die kerel onder voorwendsel bij u is binnengedrongen om de situatie ter plaatse op te nemen, zoals wij dat noemen. En van die man hebt u dus een signalement?"

„Inderdaad, inspecteur."

„Vertelt u maar."

„Het is een niet al te lange man. Van mijn postuur ongeveer. Iets slanker misschien. Een wat bol gezicht. Iets boller dan het mijne. Een donkere snor. Donkere ogen..."

„Zoals uw ogen?"

„Ja, ja, dat vermoed ik. Tja, zijn haren heb ik niet gezien. Hij had die pet op, zoals ik u vertelde. Maar hij zal er wel meer hebben dan ik," lachte de bezoeker, terwijl hij op zijn spaarzaam begroeide schedel wees.

„Is dit de enige aanwijzing die u hebt?" vroeg inspecteur de Vries.

„Ja... eh... dat is te zeggen," zei de bezoeker. „Na dat bezoek van die zogenaamde elektriciteitsman heb ik mijn huis geen enkel ogenblik meer verlaten."

„Behalve nu dan," merkte de inspecteur spits op.

„Ja, tenminste... Een vriend van me heeft de bewaking nu van mij overgenomen. Maar ik ben na dat bezoek iedere avond een- of tweemaal door een onbekende opgebeld. Als ik dan de hoorn van de haak nam, kreeg ik als enig antwoord een klik. De klik, waarmee een verbinding verbroken wordt. Ik neem aan, dat „men" of die zogenaamde elektriciteitsman zich ervan wilde overtuigen of ik thuis was. Ja of nee."

„Ja, tot die conclusie zou ik ook komen," zei de inspecteur bedachtzaam. „Ik geloof nu inderdaad, dat er op een wat stumperige manier pogingen gedaan worden om u van wat geld af te helpen. Zou u dat signalement van die man nog een keer willen herhalen?"

„Natuurlijk. Niet al te lang. Eén meter twee-, drieënzeventig, schat ik. Ongeveer mijn lengte dus. Bol, bleek gezicht. Donkere snor. Tja, de kleding... Hij had een nogal vettige regenjas aan. Een donkere ribfluwelen broek. Eh..."

„Is u nog iets bijzonders aan zijn gezicht opgevallen?"

„Zijn gezicht?" zei de bezoeker, terwijl hij diep nadacht.

„Een litteken of zo. Bij de neus?"

De bezoeker sprong op.

„Verdraaid, ja," riep hij uit. „Hoe weet u dat? Dat had hij. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb."

Inspecteur de Vries lachte fijntjes.

„Dan vrees ik, dat we hier te maken hebben met een sinjeur, die we al een tijdje zoeken," zei hij. „Deze knaap heeft zich de laatste tijd aan meer van dergelijke vergrijpen schuldig gemaakt. Uiterst sluwe inbraken. Eerst dringt hij onder een of ander voorwendsel het huis van zijn toekomstige slachtoffer binnen en daarna slaat hij zijn slag. Telkens zonder enig spoortje achter te laten. Een bijna ongrijpbare jongen. De Sluiper noemen wij hem, omdat hij er zelfs niet voor terugdeinst ergens in te breken, terwijl de bewoners thuis zijn."

„Tjongejongejonge," schudde de bezoeker het hoofd.

„Alleen begrijp ik dat getelefoneer niet," vervolgde de inspecteur. „Dat ligt helemaal niet in zijn lijn. Daar is de Sluiper veel te sluw voor. Dat opbellen is toch veel te opvallend."

„Toch ben ik iedere avond opgebeld," verzekerde de bezoeker hem.

„Daar twijfel ik ook niet aan," zei de inspecteur, „maar tenslotte weten we niet zeker of de Sluiper dat gedaan heeft. Een klik zegt tenslotte niets over iemand. Het kan even goed zijn dat een van uw kennissen u dat koopje geleverd heeft."

„Dat zou kunnen, ja," beaamde de bezoeker. „Een van mijn kennissen kan geprobeerd hebben me de stuipen op het lijf te jagen. Ik heb namelijk een paar van mijn vrienden het verhaal van die elektriciteitsman verteld, ziet u."

„Ja," knikte de inspecteur. „Het was alleen beter geweest, wanneer u dat verhaal meteen eerst aan ons verteld had."

„Goed, maar het is nu toch nog niet te laat."

„Dat niet, maar het had het wel kunnen zijn," zei de inspecteur. „Goed, we weten nu in ieder geval, waar we ons aan te houden hebben en met wie we te maken hebben. Ik ben blij dat u ons bent komen waarschuwen, want dit is een gevaarlijk heerschap. O, ik bedoel niet dat hij iemand zal aanvallen of zo," haastte de inspecteur zich te verklaren, toen hij het angstige gezicht van zijn bezoeker zag.

„Goed, goed," sprak de ander. „U hebt tenslotte de leiding."

„Maar zolang dit heerschap op vrije voeten is, lopen een heleboel burgers de kans van hun bezit beroofd te worden. Dit is voor het eerst, dat wij een tip krijgen, die ons de kans geeft die kerel eindelijk te vangen."

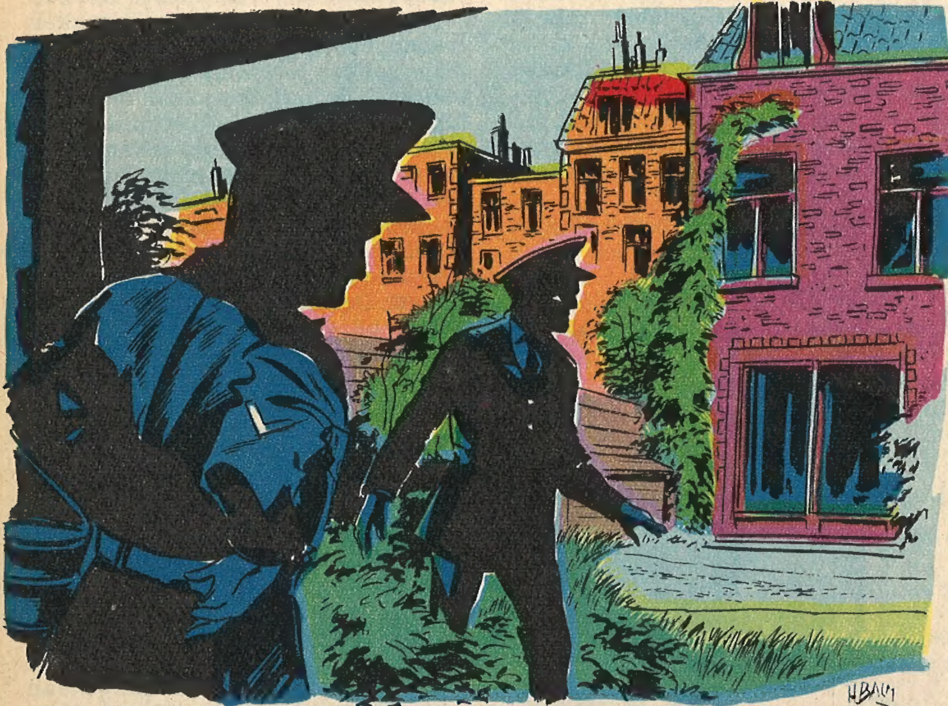
„Ik ben blij als ik daaraan meegewerkt heb," zei de bezoeker.

„Tja," zei de inspecteur en dacht na. „Ik zou u allereerst de raad geven uw geld zo snel mogelijk op een bank te deponeren."

„Ja maar, dat kan vandaag niet meer," riep de bezoeker uit. „De banken zijn al dicht."

„Ja, dat is zo," knikte de inspecteur. „Goed, laten we dan dit afspreken: u brengt het morgenochtend zo snel mogelijk weg."

„Maar vanavond dan en vannacht?" vroeg de ander met een bezorgd gezicht.

... gaf hij twee agenten opdracht het huis gedurende de nacht te bewaken.

„Dan zorgen wij voor de bewaking," zei de inspecteur. „Ik zal ervoor zorgen dat er een paar mannetjes in de buurt van uw huis geposteerd staan. Ik zal bovendien de patrouillewagens opdracht geven goed uit te kijken en een oogje in het zeil te houden."

„Graag. Heel graag."

„En dan hoop ik dat de Sluiper vannacht zijn slag slaat," zei de inspecteur, „zodat we eindelijk de hand op hem kunnen leggen."

„Als hij er dan maar niet met mijn geld vandoor gaat," zei de ander.

„Daar behoeft u niet bang voor te zijn," zei de inspecteur. „Zeker niet als wij hem in de kraag kunnen vatten."

„Daar zullen we dan maar op vertrouwen," zei de bezoeker en stond op.

„Heel hartelijk dank voor uw komst," zei inspecteur de Vries en stak de ander zijn hand toe. „O, wacht even," zei hij toen. „Dat zouden we haast vergeten. Wat is uw adres?"

„Bizetlaan 19."

„Bizetlaan 19," herhaalde de inspecteur. „Wel, meneer van der Velden, vertrouwt u er maar op. De zaak komt best in orde."

„Ik reken erop," zei de ander, terwijl hij de hand van de inspecteur drukte. „Eh... moeten u of uw mannen eerst nog de situatie bij mij binnen komen opnemen?" vroeg hij nog.

„Nee, laten we dat niet doen," schudde de inspecteur het hoofd. „Dat zou alleen maar slapende honden wakker maken zijn. Je kunt tenslotte nooit weten of hij nu al niet ergens op de loer ligt. Dan zou hij argwaan kunnen krijgen en zeer zeker niet meer bij u toeslaan. Nee, ik reken erop hem te kunnen arresteren, voordat hij bij u is binnengedrongen."

„Goed, goed," sprak de ander. „U hebt tenslotte de leiding."

„Zo is het," beaamde de inspecteur.

Hij liet nu zijn bezoeker uit en zat even later weer aan zijn rapport te werken. Het kostte hem inderdaad een half uur, eer hij het af had. Toen gaf hij twee dienstdoende agenten opdracht het huis aan de Bizetlaan gedurende de nacht te bewaken en gaf bovendien nog een order voor de patrouillewagens door. Daarna begaf hij zich met een gerust hart naar huis, waar men hem zou opbellen, zodra er iets bijzonders te melden viel. Hij kon echter de hele avond ongestoord naar de televisie blijven zitten kijken en ook 's nachts werd hij niet uit zijn bed gebeld. Pas om half acht, toen hij al een half uur op was, rinkelde de telefoon. Hij veegde de laatste restanten scheerzeep van zijn gezicht, nam de hoorn van de haak en zei: „Met De Vries hier."

„Met Verkerk, inspecteur," klonk het aan de andere kant van de lijn.

„Ja, Verkerk?"

„Ik ben hier bij Van der Velden, inspecteur. Er is ingebroken."

Inspecteur de Vries nam het nogal laconiek op.

„Veel gestolen?"

„Alles, inspecteur. De hele safe is leeg. Die meneer van der Velden gaat als een razende tekeer en geeft u de schuld van de hele zaak."

„Ja, dat dacht ik wel. Hebben jullie de hele nacht op post gestaan, Verkerk?"

„Jawel, inspecteur."

„En iets verdachts gehoord of gezien?"

„Nee, inspecteur. En toch staat het keukenraam open. En die meneer van der Velden zegt dat hij voordat hij naar bed ging, alles heeft afgesloten. Snapt u er iets van, inspecteur?"

Inspecteur de Vries scheen hem niet te horen.

„Eh... nee, ik ook niet, Verkerk," zei hij toen.

„We hebben de hele nacht toch heus goed uit onze doppen gekeken, inspecteur."

„Ja, ja, daar twijfel ik niet aan. Nou, weet je wat je doet, Verkerk? Bel jij straks even het bureau op en vraag of er zo gauw mogelijk een vingerafdrukkenman komt. Ik ben met tien minuten bij je."

„Goed, inspecteur. Dan zal ik alvast proberen die meneer van der Velden een beetje te kalmeren."

„Graag, ja."

Inspecteur de Vries belde af en draaide daarna het nummer van een garagebedrijf, waar hij een taxi bestelde. Toen deze voorreed, stond hij al op de stoep te wachten en even later was hij op weg naar de Bizetlaan.

Zodra hij uit de taxi sprong, werd de deur al door agent Verkerk voor hem geopend.

„Nou, inspecteur," zei deze, „die meneer van der Velden is nog steeds razend. Als ik u was, zou ik maar maken een eindje bij hem uit de buurt te blijven."

„Dank je voor de inlichting, Verkerk," zei inspecteur de Vries, maar hij kreeg geen kans verstoppertje te spelen met meneer van der Velden, want die kwam er al aangestormd.

„Zo, bent u daar eindelijk?" riep hij opgewonden, zodra hij de inspecteur in het oog kreeg.

„Ja, daar ben ik, meneer van der Velden," zei de inspecteur natuurlijk geheel overbodig.

„Nou, dat is wel mooi op tijd. Dat moet ik zeggen. Komt u maar eens kijken, wat die mooie bewaking van u geholpen heeft."

„U wilt toch niet beweren dat mijn mannen bij deze inbraak geholpen hebben?" vroeg inspecteur de Vries enigszins spottend.

„Zo bedoel ik het niet helemaal, maar het lijkt er wel veel op, ja. Komt u maar eens mee," zei meneer van der Velden en troonde de inspecteur mee naar de salon.

„Alstublieft," zei hij, terwijl hij naar de muur wees. De inspecteur keek in de aangegeven richting en zag een schilderij, dat langs de muur omhooggeschoven was en waaronder een geopende safe gaapte.

„Tjonge, zeg, dat is vakwerk," knikte de inspecteur. Hij stapte naderbij om de zaak nader te inspecteren.

„Dat is vakwerk," zei hij nog eens. „Geen spoortje van braak. Je zou zeggen, dat hij met een sleutel geopend is."

„Dat is zeer scherp opgemerkt," zei meneer van der Velden schamper. „Hij is inderdaad met een sleutel geopend. Met mijn sleutel."

De inspecteur keek hem niet-begrijpend aan.

„Bedoelt u, dat de dief u eerst de sleutel ontfutseld heeft, terwijl u sliep, en daarna de safe is gaan openen?" vroeg hij.

„Nee, dat bedoel ik niet, inspecteur. Ik bedoel, dat ik zelf de safe geopend heb. Vanmorgen, nadat ik was opgestaan."

„U bedoelt dat u toen eerst alles in de normale toestand aangetroffen hebt?"

„Jawel, inspecteur. Toen ik hier vanmorgen na me gewassen te hebben binnenstapte, hing het schilderij op zijn gewone plaats. Toch wilde ik even controleren of de inhoud nog wel onaangeroerd was gebleven. Ik schoof het schilderij dus omhoog en opende de safe. En wat denkt u?"

„Leeg," zei de inspecteur.

„Inderdaad. Hij was zo leeg..."

„Als mijn hoofd misschien wel," vulde de inspecteur mompelend aan.

„Inderdaad. Ik ben blij dat u het zelf zegt," zei meneer van der Velden, terwijl zijn ogen boosaardig glinsterden. „Die Sluiper moet zijn slag geslagen hebben, terwijl ik hier vlak boven lag te slapen."

„Ja, het is een handige jongen, dat zei ik u toch al," zei inspecteur de Vries. „En u vermoedt dat hij door het keukenraam is binnengekomen?"

„Ja, dat heb ik bij een verdere inspectie tenminste geopend aangetroffen."

„En waar bevindt de keuken zich?"

„Aan de achterkant van het huis."

„Wie heeft er aan de achterkant op post gestaan, Verkerk?" vroeg de inspecteur, terwijl hij zich naar de deuropening van de salon wendde, waar agent Verkerk had post gevat.

„Ik, inspecteur," zei deze.

„En niemand gezien vannacht?"

„Niemand, inspecteur."

„Dan heeft hij zeker staan slapen," zei meneer van der Velden hatelijk.

De inspecteur ging er niet op in.

„Ik wil dat keukenraam wel even bekijken," zei hij.

„Dat kan," zei meneer van der Velden en ging hem voor. In de keuken onderwierp de inspecteur het geopende raam aan een nauwkeurig onderzoek, maar ook hier was er weer geen spoor van braak te bekennen.

„Vreemd," mompelde hij en schudde het hoofd.

„Ik vind het zelfs griezelig dat een inbreker kans ziet in een huis in te breken, waar nota bene twee agenten bij geposteerd staan."

„Inderdaad. Dat is het juiste woord," zei inspecteur de Vries.

„Zelfs geen spoortje van een afdruk, inspecteur."

„Griezelig is het. Griezelig geheimzinnig."

Toen werd er gebeld.

„Ah, daar zal de vingerafdrukkenman zijn," riep de inspecteur uit. „Laten we maar eens gaan kijken, wat die ons straks vertellen kan."

Met meneer van der Velden op zijn hielen begaf de inspecteur zich naar de salon, die hij gelijk met agent Verkerk en de vingerafdrukkenman bereikte.

„Mogge, inspecteur," groette de laatste.

„Morgen, Groen," zei de inspecteur. „Wil je dat daar eens nauwkeurig bekijken?" Hij wees op de muur. „Dat schilderij en die safe!"

„Zeker, inspecteur," zei Groen, de vingerafdrukkenman. Hij opende zijn tas en begon het schilderij en de safe met een wit poeder te bestuiven.

„Heeft De Graaf vannacht ook niets opgemerkt?" wendde inspecteur de Vries zich weer tot agent Verkerk.

„Ook niets, inspecteur," zei deze.

„Waar is De Graaf op het ogenblik?"

„Ik weet het niet, inspecteur. Hij moet hier ook ergens in het huis zijn. Zal ik hem even voor u opzoeken?"

„Nee, laat maar. Dat komt straks wel," wees de inspecteur het aanbod af.

„En? Al wat gevonden?" vroeg hij nu aan Groen.

„Niets, inspecteur," zei deze. „Geen vingerafdrukje. De knaap moet handschoenen gedragen hebben."

„Geen vingerafdrukje," mompelde inspecteur de Vries.

„Slimme jongen, die Sluiper," zei agent Verkerk.

„Zeg dat wel, Verkerk," zei inspecteur de Vries. „Slimme jongen, die Sluiper. Maar nu is hij toch iets te slim geweest. Er is absoluut geen vingerafdruk op dat schilderij of op die safe te vinden, Groen?"

„Zelfs geen spoortje van een afdruk, inspecteur."

„Dank je, Groen. Dan heeft de Sluiper nu eindelijk eens door geen spoor achter te laten toch een spoor achtergelaten."

„Hoe bedoelt u?" vroeg agent Verkerk.

„Ik bedoel, Verkerk," zei de inspecteur, „dat de Sluiper me eindelijk een bewijs gegeven heeft van wat ik al vermoedde."

„Maar wat dan?" vroeg agent Verkerk verbaasd.

„Ik bedoel dat de Sluiper zich op dit ogenblik in ons midden bevindt, Verkerk," zei inspecteur de Vries.

„Handen omhoog, meneer de Sluiper," liet hij er scherp op volgen, terwijl hij zijn revolver pakte.

„Wie... wat... bedoelt u?" stamelde meneer van der Velden.

„Ik bedoel u, meneer van der Velden," zei de inspecteur. Wat er toen gebeurde, speelde zich razendsnel af. Meneer van der Velden kromp in elkaar, dook naar voren en griste een beeldje van de salontafel. In één beweging wierp hij het in de richting van de inspecteur. Deze moest snel wegduiken om het beeldje te ontwijken en van die gelegenheid maakte Van der Velden gebruik de kamer uit te vluchten. Een ogenblik stonden de drie mannen als aan de grond genageld. Toen zetten ze de achtervolging in.

„De Graaf," brulde de inspecteur. Ze liepen hem in de hal tegen het lijf.

„Hij is naar boven gevlucht," hijgde De Graaf. „Ik stond bij de buitendeur. Toen hij mij zag, keerde hij zich om en rende naar boven."

Als hazen stoven ze gevieren de trap op. Ze kwamen op een overloop, waar een viertal deuren op uit kwam.

„Alle vier een deur," commandeerde de inspecteur. „Ik tel. Een, twee, drie... vier."

Vier deuren werden tegelijkertijd opengeworpen en de mannen verdwenen ieder in een kamer.

„Leeg, leeg, leeg," klonk het na een tijdje viermaal na elkaar. Ze ontmoetten elkaar weer op de overloop.

„Waar kan die verdraaide kerel dan gebleven zijn?" vroeg de inspecteur zich hardop af, terwijl hij koortsachtig nadacht. Toen viel zijn oog op een luik in de zoldering.

„Daar is een vliering," riep hij uit. „Daar moet hij zich bliksemsnel verschanst hebben. Vooruit, pak een tafel en stoelen. We moeten bij dat luik zien te komen."

Toen klonk er boven hun hoofden het geluid van het verschuiven van een zwaar voorwerp.

„Vooruit. Snel," beet de inspecteur zijn mannen toe. „Hij is bezig het luik te barricaderen."

De mannen haastten zich het bevel van de inspecteur op te volgen. Ze stoven de kamers in en keerden meteen terug met een tafel en twee stoelen. IJlings werd daarvan onder het luik een piramide gebouwd, die de inspecteur vlug en lenig beklom. Hij zette zijn benen op de bovenste stoel zo ver mogelijk uit elkaar en begon tegen het luik te duwen. Er klonk nu opnieuw geschuif van de vliering.

Even later hees hij zich in de dakgoot en sloop op een zolderraam af.

„Kom eens een handje helpen, De Graaf!" riep de inspecteur naar beneden.

De Graaf beklom de piramide nu ook en getweeën begonnen ze het luik nu langzaam maar zeker omhoog te duwen. Plotseling klonk er een bons en sloeg het luik met een klap toe. De inspecteur en De Graaf slaakten beiden een kreet van verrassing en van pijn.

„Verdraaid-nog-aan-toe," riep de inspecteur uit. „Hij is er met zijn volle gewicht op gesprongen." Zijn armen voelden even als verlamd aan.

„Laten wij het van u overnemen, inspecteur," bood Verkerk aan.

Inspecteur de Vries aarzelde even, maar begon toen naar beneden te klimmen, gevolgd door agent de Graaf. Verkerk en Groen maakten meteen al aanstalten om zich op hun beurt naar het luik te begeven, maar de inspecteur hield hen tegen.

„Een ogenblik," beduidde hij. Hij haalde zijn revolver weer te voorschijn, richtte die op het luik en riep: „Als je dat luik niet ogenblikkelijk opent, Sluiper, schiet ik er dwars doorheen." Een gedempt hoongelach was het antwoord.

De inspecteur aarzelde.

„Schiet dan toch, inspecteur," drong Verkerk aan.

„Ik ben bang, dat dat niets uitricht," zei de inspecteur. „Ik zal hem toch niet raken. De kogel zal wel in de barricade blijven steken."

„Misschien probeert hij over het dak te ontvluchten," riep De Graaf eensklaps uit. De inspecteur dacht opnieuw koortsachtig na.

„Houden jullie hem hier bezig," zei hij. „Dan zal ik proberen hem de weg over het dak af te snijden."

Groen en De Graaf klommen naar het luik en de inspecteur rende een kamer binnen, waar een balkon op uitkwam. Hij vond een regenpijp, die naar het dak leidde, en begon die te beklimmen. Even later hees hij zich in de dakgoot en sloop op een zolderraam af. Voorzichtig gluurde hij om een hoekje en zag de Sluiper nog steeds druk bezig met het barricaderen van het luik. Zachtjes begon hij tegen het raampje te drukken, dat tot zijn grote blijdschap niet gesloten bleek te zijn. Het draaide geruisloos naar binnen. Uiterst behoedzaam klom de inspecteur over de vensterbank naar binnen en begon op de Sluiper af te sluipen. De kerel had niets in de gaten, zo druk was hij aan het sjouwen. Nog twee meter was de inspecteur van hem verwijderd. Toen keek hij eensklaps om. Een kreet van woede en verrassing ontsnapte hem. Hij keerde zich om, wilde een plank grijpen, maar was te laat. De inspecteur wierp zich op hem en samen stortten beide mannen tegen de grond. Een hevige worsteling ontstond. De Sluiper vocht met alle kracht, waarover hij beschikte, en de inspecteur dreigde het onderspit te delven. Toen kwam er hulp opdagen. Met donderend geweld viel eensklaps de barricade op het luik om. Het luik klapte open en daar verschenen de rode hoofden van Groen en De Graaf. In een wip stonden de beide mannen op de vliering en was de Sluiper overmeesterd. Handboeien klikten. De Sluiper was gevangen.

„Zo, dat is dat," zei de inspecteur, terwijl hij zijn kleren afsloeg. Nu verscheen ook Verkerk op de vliering.

„Nou, zo te zien vindt meneer die armbandjes helemaal niet prettig," zei deze spottend. De Sluiper knarsetandde.

„Hoe wist u eigenlijk zo gauw, dat meneer zelf de Sluiper was, inspecteur?" vroeg hij toen.

„Ik had gisteren al argwaan," zei deze. „Toen hij me vertelde van die geheimzinnige telefoontjes. Dat was te veel van het goede. De Sluiper doet dat nooit. Die staat altijd bij het huis van zijn slachtoffer op post om met eigen ogen te zien of de kust veilig is. Maar met dat signalement van die zogenaamde elektriciteitsman liep hij in de val. Ik verzon er zelf een litteken bij. En meneer verzekerde me, dat hij dat ook gezien had. Het was nota bene zijn eigen signalement van de Sluiper. Voel maar eens in zijn zakken. Ik denk wel dat je daar een snor, een pruik en twee stukjes schuimplastic zult vinden om zijn gezicht boller te maken."

Verkerk deed een snelle greep in een van de zakken van de arrestant, wat een hevig protest vanuit die richting ontlokte. De Sluiper probeerde zich te verzetten, maar heel onverstoorbaar haalde Verkerk inderdaad de genoemde attributen te voorschijn.

„Zie je," zei de inspecteur. „Dat is zijn Sluipervermomming."

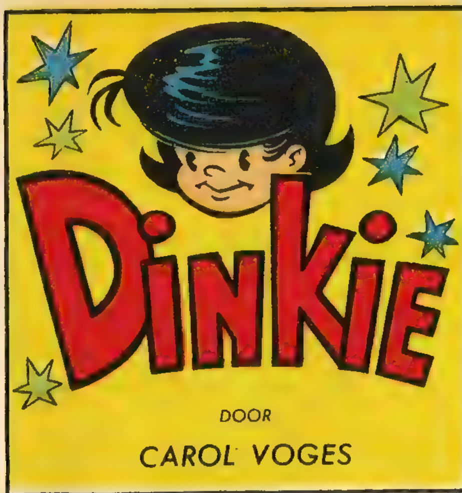
„Maar waarom brak hij bij zichzelf in?" wilde De Graaf weten.

„Och, meneer wist, dat de bankbiljetten die hij de laatste tijd gestolen had, bijna allemaal genoteerd stonden. Nu wilde hij zogenaamd zichzelf bestelen om van de verzekering ongevaarlijke biljetten terug te krijgen."

„Slim bedacht," zei agent Verkerk. „Maar wanneer had u nou zekerheid, dat hij de Sluiper was?"

„Dat kreeg ik door die vingerafdrukken. Of liever gezegd door het ontbreken daarvan. Hij vertelde, dat hij vanmorgen zelf de safe geopend had. Nou, dan hadden er ergens vingerafdrukken van hem te zien moeten zijn. Die waren er niet. Meneer heeft doodeenvoudig vannacht de safe geopend en al het geld eruit gehaald. Toen heeft hij in een gewoontegebaar alle vingerafdrukken weggeveegd. En dat was juist zijn grote fout. De Sluiper heeft te slim willen zijn."

De Sluiper knarsetandde weer. Maar het baatte niet. Een kwartier later was hij veilig opgeborgen.

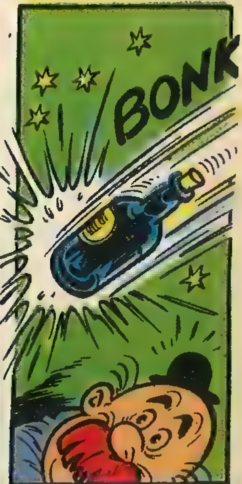

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

SSSST... STIL ZIJN, BESTE MENSEN! KOM GERUST BINNEN, MAAR WEES STIL! DE MAN, DIE DAAR LIGT TE SLAPEN, IS EEN GROOT ZEEMAN; DAAR WEET DEZE MATROOS HIER VAN MEE TE PRATEN... ALS HIJ IN ZIJN SLAAP GESTOORD WORDT...
ÇRRZZZ KNORZZ ZZZZZ

ALLE WERELDZEEËN HEEFT HIJ BEVAREN. IN GEVAAR IS HIJ MOEDIG ALS EEN LEEUW EN GEEN ZEE GAAT HEM TE HOOG. VOOR ZIJN BEMANNING HEEFT HIJ EEN HART VAN GOUD. MAAR IK WOU MAAR, DAT IE OPHOEPELDE!

IN EEN HOEKJE VAN DE GELAGKAMER BESPREKEN ONZE VRIENDEN ZACHTJES DE BELEVENISSEN VAN DE DAG. PROFESSOR PIECKER WIL EEN BOOT KOPEN OM BEN BONKERT ACHTERNA TE GAAN NAAR HET EILAND RODIA. ZE VERGETEN DE SLAPENDE ZEEMAN, TOTDAT...

STILTE!

BONK

RUST!

KOINK!
DROMMELS, WAT IS DAT?
DUIKEN, MENSEN! ZOEK DEKKING!

EN DIT IS HET VOLGENDE VOORWERP, DAT MIJ LOSJES IN DE HAND LIGT. ZET JE SCHRAP, JULLIE KWAKENDE LANDROTTEN!

STILTE EN RUST VRAAG IK! IS RUSTIG SLAPEN VOOR EEN GROOT ZEEMAN MET VEEL ZORGEN DAN NIET MEER MOGELIJK?
RUSTIG, MENEER! ALS ER IEMAND MOEILIJKHEDEN EN ZORGEN HEEFT, DAN BEN IK HET WEL! EN SCHREEUWT U TOCH NIET ZO!

HEEL GOED GEZEGD, PROFESSOR! BRAVO! EN U, KAPITEIN, U BENT DE ENIGE MAN, DIE ECHT MOEDIG IS. U BENT DE ENIGE, DIE ONS KAN HELPEN!

?
ALS DE ZAKEN ZO STAAN, JUFFIE, KOM DAN MAAR EENS VOOR DE DRAAD MET JE VERHAAL!

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

WAT EEN ONBE-SCHAAMD-HEID OM MIJN ZOON EEN VLEGEL TE NOEMEN! VERSCHRIK-KELIJK!

KOM MEE, JONGEN, IK BRENG JE NAAR EEN ANDERE SCHOOL!
NEE! IK WIL NIET NAAR EEN ANDERE SCHOOL!
LAAT ME ERUIT!
WELKOM!

JE HOEFT HIER TOCH ZEKER NIET OM ACHT UUR 'S MORGENS ONDER DE DOUCHE, IS HET WEL?
NEE, DAT NIET.
WE KRIJGEN DRIEMAAL PER DAG EEN WARME MAALTIJD.

OM ZES UUR 'S MORGENS GOOIEN ZE JE IN DE VIJVER. WE HEBBEN HIER GEEN DOUCHES.
HELP! IK BEVRIES!

ZEG, IS DIT SOMS EEN VAN DIE WARME MAALTIJDEN?
JA! EEN KOM HEET WATER EN EEN DROGE BOTERHAM.

REKENBOEKEN GEBRUIKEN WE HIER NIET.
O, DAT IS FIJN!

WE MOGEN ALLEEN UIT ONS HOOFD REKENEN.
HOOFDREKENEN
987654 MAAL 1234567
EN ALS JE HET NIET WEET, KRIJG JE GEEN STOKSLAGEN.

EN EVEN LATER ONDERVOND BILLIE, DAT DE JONGENS GELIJK HADDEN...
IK DACHT, DAT U GEEN STOKSLAGEN GAF?
NEE, IK GEBRUIK ALTIJD EEN BEZEM.

O, WAAROM BEN IK OOIT BIJ MENEER KWEL WEGGEGAAN? DAAR KREEG JE TENMINSTE GOED TE ETEN EN HET WAS ER VEEL GEZELLIGER!
DÁT MOET EEN FIJNE SCHOOL ZIJN!
LEKKER ETEN? GEZELLIGHEID?
B. TURF

INTUSSEN OP DE JONGENSSCHOOL...
ALS WE NIET VLUG NIEUWE LEERLINGEN KRIJGEN, MOETEN WE SLUITEN WEGENS GELDGEBREK.
SAFE
SCHULDEN

ALSTUBLIEFT, MENEER, MAG IK WEER TERUGKOMEN? IK ZAL ECHT BETER MIJN BEST DOEN!
NEE, BILLIE. WE HEBBEN AL ZORGEN GENOEG ZONDER JOU!

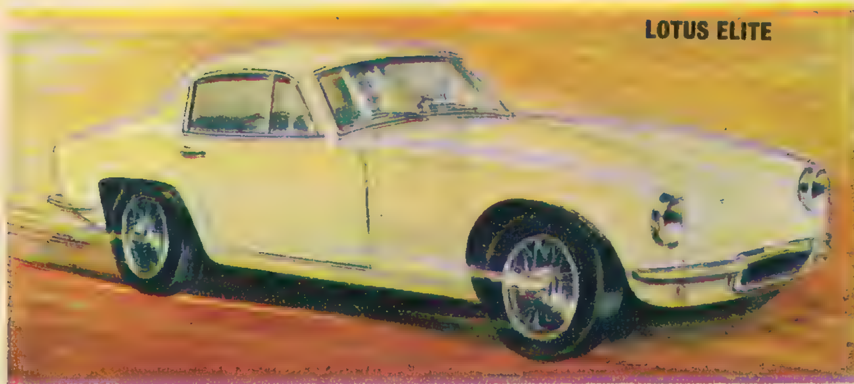

MAAR TOEN...
WIJ WILLEN ONZE ZOONS OP DEZE SCHOOL DOEN, MENEER! BILLIE TURF HEEFT ONS VERTELD, DAT HET HIER ZO FIJN IS. HIER IS HET SCHOOLGELD!
NIEUWE LEERLINGEN! WE ZIJN GERED!
B. TURF

WE HEBBEN VEEL AAN BILLIE TE DANKEN, KWEL! VERWEN HEM MAAR EENS GOED!
ER IS GEEN SCHOOL ZO FIJN ALS ONZE SCHOOL!
GELD
LIMONADE
KRENTENBOLLEN

De snelste sportwage

Op deze bladzijden staan een paar van de snelste en duurste sportwagens ter wereld. Ze vallen vooral op door hun gestroomlijnde vorm, waardoor ze zo weinig mogelijk weerstand ondervinden van de lucht waar ze zich met grote snelheid doorheenboren. Deze auto's worden natuurlijk alleen gekocht door miljonairs, filmsterren, vorsten en andere rijke mensen. Natuurlijk gaat het reizen per vliegtuig sneller, maar de tijdwinst van het vliegen gaat vaak weer verloren in de reisduur van en naar het vliegveld. Volgens de reglementen van de internationale autosport heten deze wagens Gran Turismo's. De fabrieken die ze bouwen nemen vaak deel aan wedstrijden en komen dan uit met speciaal voor de races gebouwde modellen, die stuk voor stuk juweeltjes zijn van vakmanschap en vormgeving. De bekendste ontwerper is de Italiaan Pininfarina, die onder andere de carosserie heeft ontworpen voor de duurste sportwagen ter wereld, de Ferrari. De prijs van deze auto is afhankelijk van de eisen die de koper stelt wat betreft interieur en accessoires. Deze wagens kosten tussen de zestig- en honderdduizend gulden per stuk. In Nederland is prins Bernhard een trotse bezitter van een Ferrari.

Opvallend in de sportwagenwereld is de laatste jaren de opkomst van de Amerikanen, die met aparte modellen een plaats willen veroveren naast de bekende Engelse en Italiaanse fabrieken. Een opvallende verschijning is de experimentele Ford Mustang, die volgend jaar in produktie zal worden genomen. Deze wagen zal voor een prijs van ongeveer twaalfduizend gulden op de Europese markt worden gebracht, een prijs die niet hoog is gezien de vele kwaliteiten die de Mustang biedt.

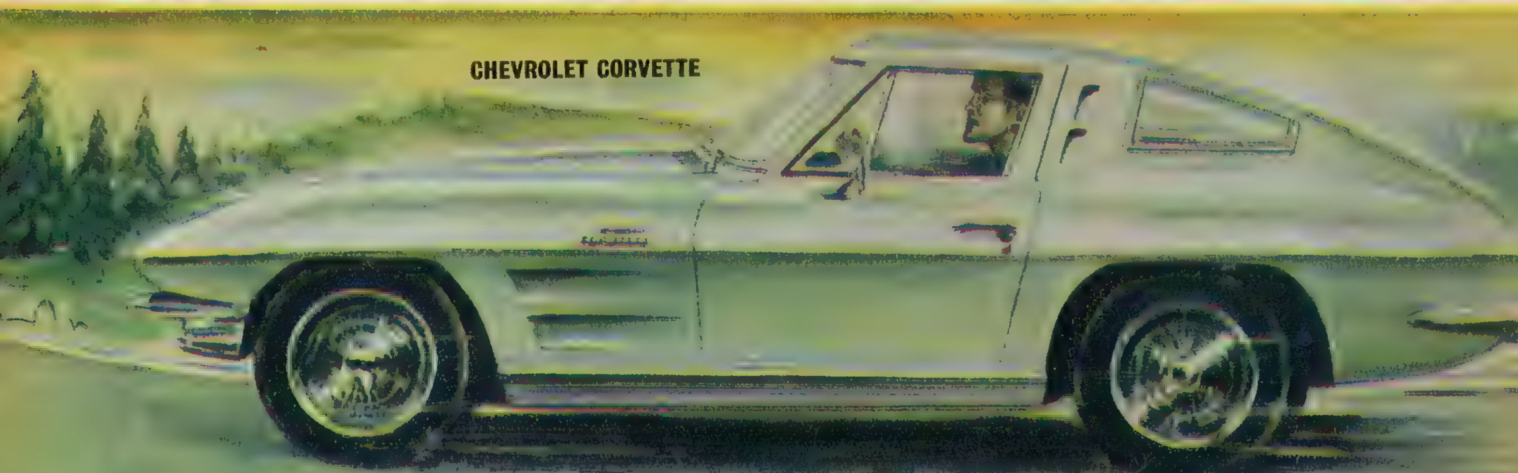

LOTUS ELITE

STUDEBAKER AVANTI

ABARTH SIMCA 2000

CHEVROLET MONZA GT

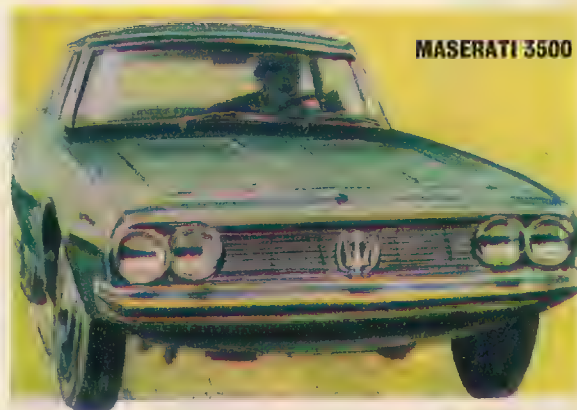

CHEVROLET CORVETTE

ens

JAGUAR E-TYPE

MERK EN TYPE	MAX. VERM.	MAX. SNELH.	PRIJS: CIRCA
LOTUS ELITE	4 CIL. 91 PK	220 KM	f 26.000
STUDEBAKER AVANTI	8 CIL. 225 PK	190 KM	f 18.000
CHEVROLET MONZA GT	6 CIL. 135 PK	210 KM	P EXP.
ABARTH SIMCA 2000	6 CIL. 180 PK	250 KM	f 24.000
FERRARI SUPER AMERICA	12 CIL. 340 PK	265 KM	f 80.000
FORD MUSTANG	4 CIL. 109 PK	185 KM	P EXP.
JAGUAR E-TYPE	6 CIL. 265 PK	250 KM	f 27.500
MASERATI 3500	6 CIL. 235 PK	235 KM	f 50.000
MERCEDES-BENZ 230 SL	6 CIL. 160 PK	200 KM	f 28.000
PORSCHE CARRERA	4 CIL. 140 PK	200 KM	f 31.000
CHEVROLET CORVETTE	8 CIL. 240 PK	240 KM	f 28.000
ASTON MARTIN 212	6 CIL. 345 PK	275 KM	f 60.000

MASERATI 3500

FORD MUSTANG

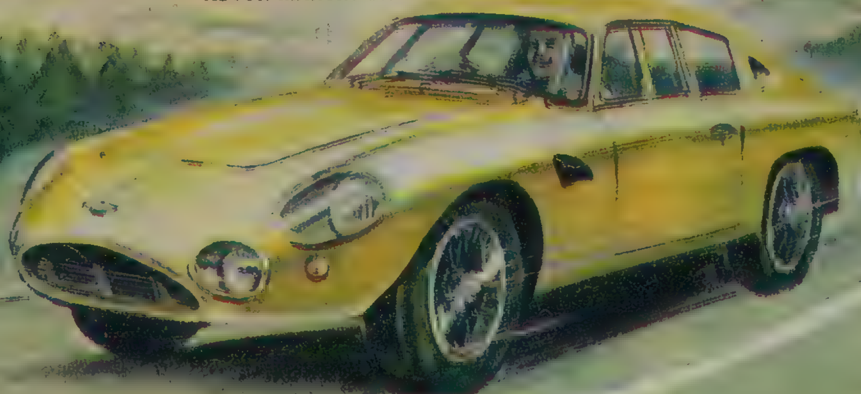
MERCEDES-BENZ 230 SL

FERRARI SUPER AMERICA

PORSCHE

ASTON MARTIN 212

Tijdens een schoolreisje in de bergen zei Diana tegen Patricia, dat haar vader een oplichter was.

De vrolijke vijf

van de Edelweiss-school

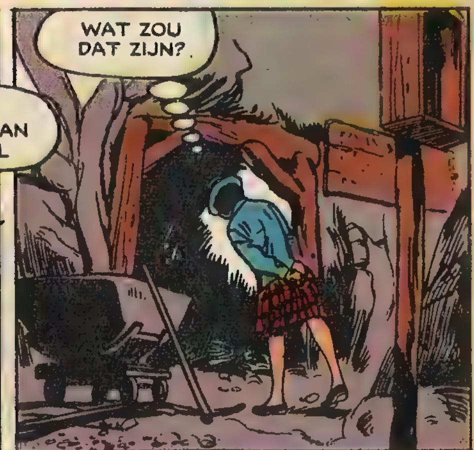

16

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op eén boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten de kwestie nader te onderzoeken. De jongens verdenken Sim Leach ervan dat hij bij de Schoorstenen op zoek is naar de schat. Op een avond volgen ze hem, als hij er weer heen gaat. In een grot ontmoet hij een onbekende man. Later gaan ze opnieuw naar de Schoorstenen, nu vergezeld door meneer Bonner.*

Het heeft geen zin," zei Randy. „De bandieten hebben zich vast niet de tijd gegund daar met de postzak tegenop te klimmen. Bovendien zou het erg moeilijk voor hen zijn om met dat ding op de rug hun evenwicht te bewaren."

Meneer Bonner was het met Randy eens. „Ik ben er zeker van dat het een nutteloos waagstuk zou zijn. Ongetwijfeld heeft men alle toppen van de Schoorstenen al meermalen afgezocht. Die brede kloven aan de voet van de rotsen zouden meer voor de hand liggen als bergplaats. Geen wonder," voegde hij eraan toe, terwijl hij in het rond keek, „dat die oude man van jullie — en al die anderen vóór hem — hier al jarenlang aan het zoeken zijn zonder ooit de schat te vinden."

„Ik ga kijken of ik de ingang van de grot kan vinden," kondigde Dodey aan, terwijl ze de daad bij het woord voegde. „Volgens mij moet hij dicht bij die grote platte rots zijn."

De anderen kwamen achter haar aan en ieder afzonderlijk onderzochten ze de rotswand onder de bruine takjes wilde kervel. Ze zochten bijna een half uur lang, echter zonder resultaat. Ze konden geen ingang vinden en ze gaven het op. Ze gingen zich nu concentreren op het meer urgente werk: het zoeken naar de lang verdwenen postzak. Met de ijzeren staven die ze hadden meegebracht, gingen Dodey, Bobbie en Randy verscheidene rotsblokken te lijf, terwijl meneer Bonner de hele omgeving afzocht en zo nu en dan met zijn bergstok in kloven en spleten porde.

Enige tijd later gingen ze allemaal, alsof het afgesproken was, bij de rugzak zitten om hun boterhammen op te eten. Ze zaten in een kring op een verzameling met mos begroeide stenen, terwijl Dodey de boterhammen en de hardgekookte eieren uitdeelde. Sheila, die ze aan een azaleastruik hadden vastgebonden en die

al die tijd had liggen dommelen, kwam nu in beweging en snuffelde aan de rugzak.

„Rustig maar, Sheila," zei Dodey, „er zit ook iets voor jou in."

Dodey haalde een pakje uit de rugzak, waarop een S was geschreven. Zij gaf het aan Sheila, die het papier eraf scheurde en heerlijk op de mergpijp ging liggen kluiven.

Terwijl ze zaten te eten, deed vader een poging hun zijn theorie uit te leggen omtrent de geologische oorzaken van de eigenaardige rotsformaties. Maar hij kon al gauw merken dat hij zoveel moeilijke woorden gebruikte, dat hij zichzelf maar nauwelijks meer begreep, en daarom gaf hij het maar op en begon over de opmerkelijke schoonheid van het landschap te praten.

Ofschoon Dodey wel aan het gesprek deelnam, vond ze het moeilijk om haar gedachten erbij te houden. Onder aan de rotswand zag ze een laurierbosje, dat haar nieuwsgierigheid wekte. Er stonden wel meer van zulke bosjes, maar de andere waren allemaal fris en groen, terwijl dit bosje er verwelkt uit zag.

„Het is mogelijk dat ik me vergis, maar ik heb een idee," zei ze raadselachtig, toen ze haar boterhammen op had. „Ik ga in ieder geval even kijken."

Ze stond op en de anderen keken toe, hoe ze over de tussenliggende stenen klauterde naar de rotswand. Ze bukte zich om het verwelkte laurierbosje te onderzoeken. . . en pakte het toen met één hand op. Erachter zagen ze nu een donker, nauw gat in de voet van de rots.

„De grot!" gilde Bobbie. Twee tellen later stonden vader en de jongens ook bij de ingang.

„Wat vreemd, dat het hiér is," zei Randy. „De spleet in het dak van de rots is daarginds helemaal."

„Er is waarschijnlijk een lange onderaardse gang," veronderstelde meneer Bonner.

„Er zitten geen wortels aan dat bosje," merkte Bobbie op.

„Nee," zei Dodey. „Ik denk dat de oude man het heeft afgesneden en het voor de ingang van de grot zet, als hij weg is."

„Nou, laten we maar eens naar binnen gaan," zei vader. „Het zal er wel niet al te schoon zijn, maar in de gegeven omstandigheden lijkt het me wel goed, dat we er eens even gaan rondneuzen."

Ze moesten zich bukken om door de lage ingang te komen. Het dak liep schuin op, zodat ze al weer gauw rechtop konden lopen. Na een scherpe bocht in de gang waren ze van het daglicht afgesneden. Ze kwamen maar langzaam vooruit, nu ze op de tast hun weg moesten zoeken.

Al spoedig bevonden ze zich in een laag vertrek, dat zwak verlicht werd door het daglicht dat door een spleet in de zoldering en door een onregelmatig gevormde opening in de wand binnendrong. Door de opening in de muur konden ze de Schoorstenen zien.

Een ruw houten tafel en een stoel met drie poten stonden midden in de kamer, en tegen een van de muren stond een eenvoudig bed met gevlekte dekens. Er was een zwartgeblakerde plek, waar een vuur gemaakt kon worden, en de spleet in de zoldering diende vermoedelijk als schoorsteen.

Op wat verkoolde houtresten in de haard lag een rooster, waarop een vettige pan stond. Een gammele kast stond in een hoek; de deur ontbrak en op de planken stonden blikken met eetwaar (meest bonen) en zakken met suiker, meel en zout. Verder lagen in het vertrek nog een bijl, een paar stukken gereedschap, een eind touw, een emmer en. . een viool. Er was niets dat hun een aanwijzing zou kunnen geven, wat de oude man voor iemand was. Geen boek, zelfs geen stukje papier.

„Hij schijnt graag bonen te lusten," constateerde meneer Bonner. „Ik snap niet hoe hij het hier 's winters uithoudt!"

„Hij is hier alleen in de zomer maar," zei Randy. „Drie zomers lang, hoorden we Sim zeggen."

„Zo zo. Al drie zomers aan het zoeken bij de Schoorstenen!" Vader liep naar de opening in de muur en ging naar buiten. „Hij moet wel erg veel belang bij die postzak hebben."

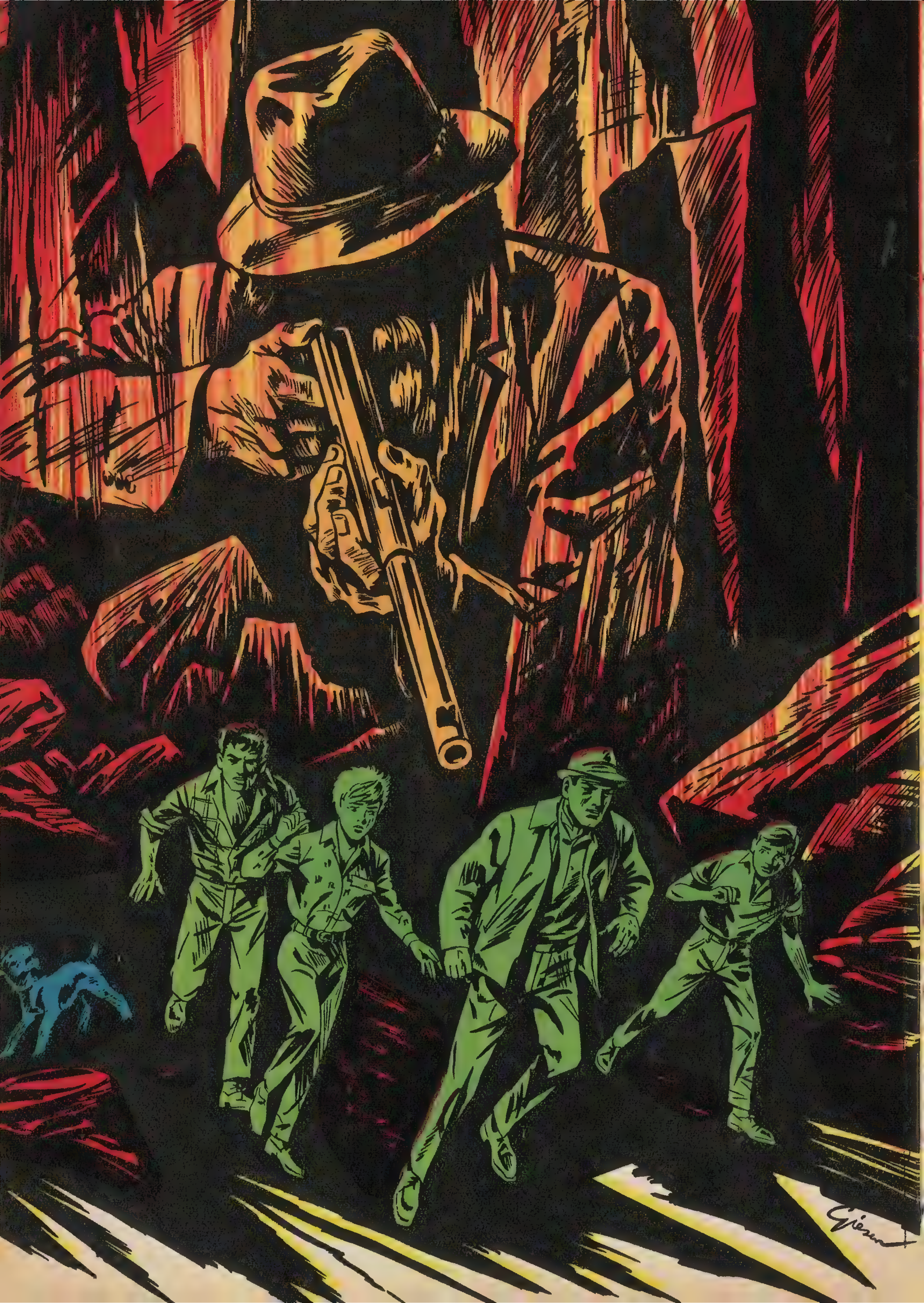
„Dáár is nog een Schoorsteen, waarin hij vast niet gezocht heeft!" zei Dodey op zachte toon. De anderen draaiden zich om en zagen dat ze naar de spleet in de zoldering wees.

„Die scheur?" zei Bobby minachtend.

„Nou, en? Is het een schoorsteen of niet? Misschien wisten die bandieten wel dat deze grot hier was. Het is zelfs wel mogelijk dat ze hem als schuilplaats gebruikten."

Erachter zagen ze nu een donker, nauw gat in de voet van de rots. „De grot!" gilde Bobbie.

Giesen

Nu begon ook Randy belangstelling te tonen.

„Verdraaid, je kon weleens gelijk hebben! Die spleet dient als schoorsteen. En hij is niet recht. Er kan best een uitstekende rand of iets dergelijks in zitten, waar ze de postzak hebben verborgen."

„Hmmm," zei meneer Bonner, terwijl hij zich over de kin streek. „Dat idee is misschien wel waard om nader onderzocht te worden."

„Ja," voegde Bobbie eraan toe. „Maar als de postzak daarin zit, dan zal hij in de loop der tijden wel behoorlijk doorgerookt zijn. Ik hoop maar dat die oude postzegels niet bedorven zijn!"

Meneer Bonner lachte. „Nu loop je wel een beetje al te hard van stapel, niet? We kunnen de schoorsteen het beste van boven af doorzoeken. Als de meest avontuurlijk aangelegde van jullie nu eens een touw om zijn middel bond. . ."

Op dat ogenblik klonken er buiten luide geweerschoten. Ze echoden tegen de rotsen en Sheila begon woedend te blaffen.

Terwijl ze allemaal onbeweeglijk bij elkaar bleven staan, klonk er door de spleet een hoge nerveuze stem: „Ik heb uw hond met opzet niet geraakt. U gaat hier onmiddellijk vandaan, anders is mijn volgende schot raak."

Het klonk niet als een uitdaging, maar alleen maar als een mededeling.

Meneer Bonner keek zijn metgezellen eens aan; toen ging hij onder de spleet staan en riep: „In orde, niet meer schieten, we gaan weg."

Na deze woorden liep hij de onderaardse gang in. Toen ze bij de uitgang gekomen waren, beduidde hij de anderen, dat ze even moesten wachten. Daarna wandelde hij alleen naar buiten in het zonlicht.

„Vader!" Dodey drukte de knokkels van haar hand in haar mond.

Toen haar vader een paar meter had gelopen, bleef hij staan en keek om zich heen. Hij zocht naar een man met een baard, maar hij zag niemand.

„Meneer," riep hij in de richting van het struikgewas. „We zullen u op uw woord geloven. Mocht u echter nog weer een schot lossen, dan wil ik u wel beloven dat alle mannen uit de bergen hier naar toe zullen komen!"

„Ik geef u mijn woord. Maak dat u bij de Schoorstenen vandaan komt!"

Nadat hij dit antwoord had gekregen, wenkte meneer Bonner de kinderen om ook naar buiten te komen en hem te volgen.

Noch Dodey, noch de beide jongens durfden om zich heen te kijken. Het leek hun dat ze wel een paar kilometer moesten lopen, voordat ze bij de plek waren, waar Sheila woedend aan haar riem stond te trekken. Bobbie speelde het klaar om haar te kalmeren en maakte de riem los van de azaleastruik, terwijl de anderen hun gereedschap en de rugzak meenamen.

Die eindeloos lijkende tocht naar de andere kant van het ravijn zou Dodey nooit vergeten. Hoewel vader vooropliep, voelde ze bij iedere stap dat een paar koude ogen haar vanuit het struikgewas gadesloegen. Ze schenen zelfs nog meedogenlozer in haar rug te boren dan de geweerkogels die in de takken van een boom waren gedrongen. Zou de oude man nog steeds zijn vinger aan de trekker hebben? Zou hij misschien krankzinnig zijn en zijn woord niet houden?

Toen ze eindelijk tussen de laurierstruiken waren doorgekropen en weer op de Oude Weg stonden, greep ze de hand van haar vader en kneep er hard in. . .

Vader zei niets, maar hij glimlachte tegen haar op een manier, die beter dan woorden uitdrukte hoe opgelucht en hoe dankbaar hij was, dat ze hun tocht naar de Schoorstenen hadden overleefd.

HOOFDSTUK XII

Sim geeft zijn grote geheim prijs

Meneer Yancy zette zijn voeten tegen het hek van de veranda en blies in zijn hete koffie.

„Het schijnt dat het iedere keer moet regenen, als ik hier op deze veranda zit," zei hij en met een knipoogje tegen Dodey voegde hij eraan toe: „Ik vind het trouwens niet zo erg dat het regent. Hoofdzaak is dat ik hier altijd de sterkste koffie krijg van het hele bergland!"

„Ik. . . ik hoop dat u van sterke koffie houdt," zei Dodey een beetje verlegen.

Ze was er vrij zeker van dat de postbode niet alleen de post kwam brengen, maar dat hij ook nieuws te vertellen had. En in haar haast om maar weer vlug op de veranda te komen, had ze er niet op gelet hoeveel koffie ze in de pot had gedaan!

„Nou en of!" zei meneer Yancy. „Hoe sterker hoe liever! Tussen haakjes, hebben jullie gevonden wat jullie zochten in die oude brieven van Sam Winger?"

„Nou en hoe!" Bobbie haalde de beide brieven uit de tafella en gaf ze aan de postbode terug. „Nog vriendelijk bedankt, meneer Yancy. Gisteren zijn we naar de Schoorstenen geweest en. . ."

„We hebben daar een beetje rondgekeken," viel vader hem in de rede. „Maar er was nergens een postzak te zien. Toen zijn we maar weer naar huis gegaan. Het is daar verbazingwekkend mooi bij die rotsen."

Meneer Yancy keek vader over de rand van zijn bril aan. „Is alles goed gegaan? Hebt u geen oude man met een geweer gezien?"

Bobbie deed zijn mond al open om antwoord te geven, maar zijn vader legde hem met een waarschuwende blik het zwijgen op en zei: „We hebben niemand gezien en we zijn veilig en wel weer thuisgekomen."

„Gelukkig!" De postbode scheen opgelucht. „Ik heb altijd wel gedacht dat er niets van die praatjes waar was. Deksels nog aan toe! Het is noodweer!"

De donder rolde langs de bergkam en harde regenvlagen zwiepten het gras op de velden plat en begoten de bossen met stromen water.

Het was de eerste keer dat het deze zomer zulk slecht weer was. Ze bleven nog een poosje op de veranda naar buiten kijken. Toen knoopte meneer Yancy zijn regenjas dicht, zette zijn kraag op en maakte aanstalten om te vertrekken.

„Weer of geen weer," zei hij, „de post moet nu eenmaal worden bezorgd. O, dat zou ik haast vergeten; er is een beloning uitgeloofd door de ontginningsmaatschappij voor degene die het geld dat in de postzak zit, terugbrengt. Driehonderd dollar! Ik denk dat ik daar zelf ook nog eens aan het rondsnuffelen ga. Als het tenminste niet eerder gevonden wordt."

Hij liep door de stromende regen naar zijn auto.

„Jippie!" kraaide Bobbie, toen de oude wagen wegreed. „Driehonderd dollar! Nou, dat is toch wel een bewijs dat ze de postzak nog niet hebben gevonden!" En hij voegde er op spijtige toon aan toe: „Die vervelende oude man ook! Vader, waarom liet u mij zoëven niet uitpraten? Als we alles aan meneer Yancy hadden verteld, had hij de politie kunnen waarschuwen en dan hadden ze die ouwe kunnen grijpen!"

„Misschien wel, Bobbie. Maar eerst wil ik er met Sim Leach over praten. Hij is degene die er meer belang bij heeft dan wij."

„Ik denk overigens," zei Dodey, „dat Randy en zijn moeder er wel het allermeeste belang bij hebben."

„Dat is wel mogelijk. Maar meneer Leach kent de oude man en hij weet waarschijnlijk, waarom deze zich zo vreemd gedraagt."

„Maar wanneer gaat u dan naar meneer Leach toe?" vroeg Dodey.

„Zo gauw mogelijk. Je weet toch dat ik al naar zijn huis ben gegaan, toen we van de Schoorstenen terugkwamen."

„Ja maar. . ."

„Toen hoorde ik van zijn vrouw dat hij onverwachts uit Somerset was teruggekomen, maar dat hij direct weer was weggegaan, omdat hij een boodschap moest doen."

Dodey knikte.

„Hij heeft het erg druk," vervolgde meneer Bonner, „maar ik zal wel zorgen dat ik hem gauw eens te spreken krijg."

„Gisteren zijn er al een paar graafmachines in de bossen verschenen," zei Dodey veelbetekenend.

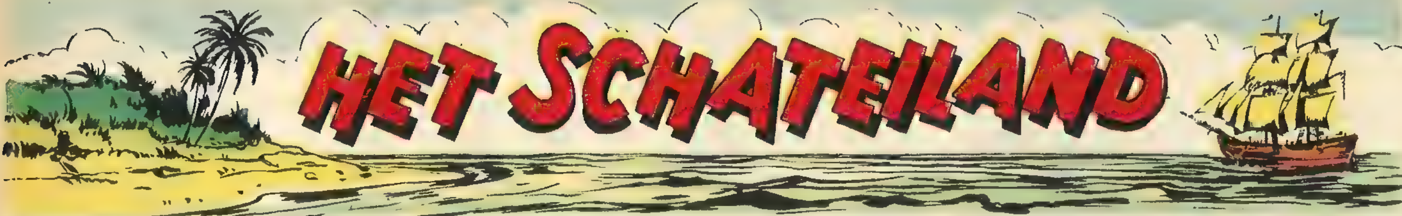
Meneer Bonner glimlachte. „Geduld, kindlief," zei hij. „Ik weet hoe je je voelt, maar de enige manier om dit aan te pakken is, hoe zal ik het zeggen, de júíste manier. En wat zou je ervan denken, als je nu die brief uit Californië eens openmaakte, die je daar al de hele tijd in je hand hebt. Ik ben benieuwd, hoe het met moeder gaat."

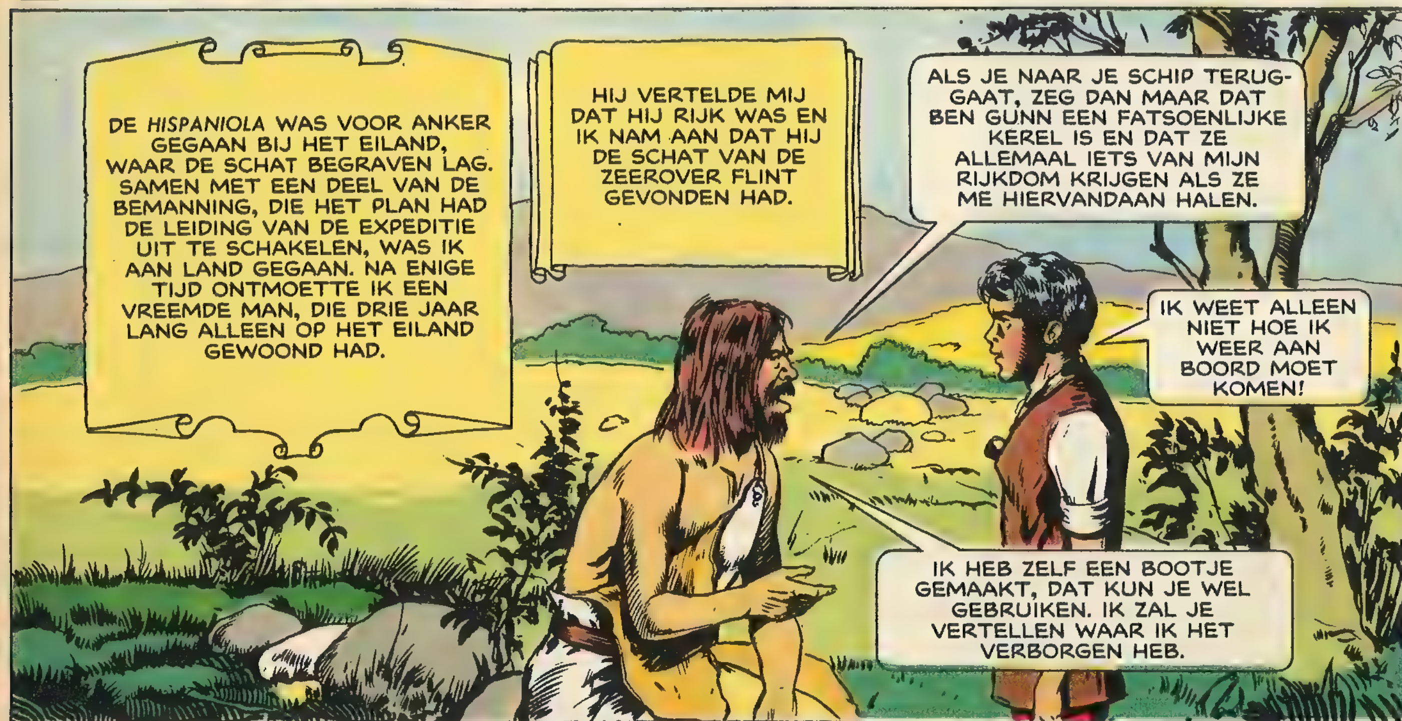
De lucht werd bijna zwart en de regen kwam in steeds woestere vlagen neer. De laan veranderde in een ommezien in een kolkende, modderige smeerboel. De regenpijp kon het overtollige water uit de dakgoot niet meer verwerken en nu kletterde er voortdurend een waterval op de veranda. De familie Bonner zocht naarstig boeken en brieven bij elkaar en vluchtte naar binnen.

De volgende morgen regende het niet meer. De lucht was nog wel bewolkt, maar Dodey en Bobbie hielden het binnen niet langer uit. Ze deden Sheila de riem om en gingen op weg naar Randy om hem het nieuws over de beloning te vertellen.

„Misschien interesseert het hem niet zo erg," merkte Bobbie op, terwijl ze voortliepen door het natte gras. „Hij heeft meer belang bij de koopakte."

„Stil eens!" Dodey bleef staan. „Hoor jij ook een viool?" *Wordt vervolgd*

HET SCHATEILAND

DE *HISPANIOLA* WAS VOOR ANKER GEGAAN BIJ HET EILAND, WAAR DE SCHAT BEGRAVEN LAG. SAMEN MET EEN DEEL VAN DE BEMANNING, DIE HET PLAN HAD DE LEIDING VAN DE EXPEDITIE UIT TE SCHAKELEN, WAS IK AAN LAND GEGAAN. NA ENIGE TIJD ONTMOETTE IK EEN VREEMDE MAN, DIE DRIE JAAR LANG ALLEEN OP HET EILAND GEWOOND HAD.
HIJ VERTELDE MIJ DAT HIJ RIJK WAS EN IK NAM AAN DAT HIJ DE SCHAT VAN DE ZEEROVER FLINT GEVONDEN HAD.
ALS JE NAAR JE SCHIP TERUGGAAT, ZEG DAN MAAR DAT BEN GUNN EEN FATSOENLIJKE KEREL IS EN DAT ZE ALLEMAAL IETS VAN MIJN RIJKDOM KRIJGEN ALS ZE ME HIERVANDAAN HALEN.
IK WEET ALLEEN NIET HOE IK WEER AAN BOORD MOET KOMEN!
IK HEB ZELF EEN BOOTJE GEMAAKT, DAT KUN JE WEL GEBRUIKEN. IK ZAL JE VERTELLEN WAAR IK HET VERBORGEN HEB.

PLOTSELING WEERKLONK HET GEDONDER VAN EEN KANONSCHOT, EVEN LATER GEVOLGD DOOR GEWEERSCHOTEN.
HET IS ZOVER! DAT ZIJN DE MUITERS!

WE RENDEN NAAR HET STRAND OM TE ZIEN WAT ER GAANDE WAS, MAAR NOG VOOR WE DE KUST BEREIKT HADDEN, ZAGEN WE VOOR ONS OP EEN BLOKHUIS, OMRINGD DOOR PALISSADEN, DE ENGELSE VLAG WAPPEREN.

WAT ER INTUSSEN OP DE *HISPANIOLA* GEBEURD WAS HEEFT DOKTER LIVESEY VOOR MIJ OPGESCHREVEN. HET VOLGT NU HIER:

JAMMER DAT ER GEEN ZUCHTJE WIND STAAT! WE ZOUDEN ER NU MOOI VANDOOR KUNNEN GAAN!

DE ZES BOEVEN, DIE NOG AAN BOORD ZIJN, KRIJGEN WE WEL KLEIN!

EN JIM DAN? MOETEN WE DIE ZO MAAR ACHTERLATEN? IN GEEN GEVAL!

VANAF HET SCHIP ZAGEN WE HOE DE TWEE BOTEN LANGZAAM NAAR HET EILAND VOEREN. TOEN ZE GELAND WAREN, BLEVEN ER TWEE MAN IN ACHTER. JOHN SILVER EN DE ANDEREN VERDWENEN IN HET STRUIKGEWAS.

WE MAAKTEN ONS ONGERUST OVER JIM. HUNTER EN IK BESLOTEN DAAROM MET ONZE ROEIBOOT EEN KIJKJE OP HET EILAND TE GAAN NEMEN.

ZE HEBBEN ONS IN DE GATEN! WE MOETEN WAT MEER NAAR RECHTS AAN WAL GAAN!

TOEN WE GELAND WAREN BLEEF HUNTER BIJ DE BOOT ACHTER EN IK GING OP ONDERZOEK UIT. IK KWAM AL GAUW BIJ HET BLOKHUIS, DAT PRECIES OP DE PLAATS STOND, WAAR HET OP DE KAART WAS AANGEGEVEN.

DAT IS JUIST WAT WE ZOEKEN. ER IS ZELFS EEN BRON, WAARUIT WE VERS WATER KUNNEN HALEN!

HET BLOKHUIS LAG BINNEN EEN OMHEINING VAN PALISSADEN. ALLE BOMEN IN DE DIRECTE OMGEVING WAREN GEKAPT.

ALS DAT JIM MAAR NIET IS!

TOEN IK OP DE TERUGWEG NAAR DE BOOT WAS, HOORDE IK OPEENS EEN HARTVERSCHEURENDE KREET.

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

OP DE TERUGWEG NAAR HET RUIMTESTATION UNIVERSIA HEEFT DE BEMANNING VAN DE ASAR 210 EEN VREEMD LICHTEND OBJECT WAARGENOMEN. HET GEHEIMZINNIGE LICHT BLIJKT DE ASAR 210 TE VOLGEN...

WE MOETEN DE FOTO'S, DIE WE VAN HET LICHT GEMAAKT HEBBEN, NAAR HET RUIMTECOMMANDO ZENDEN. WERKT DE VERBINDING WEER?

NEE! WE MOETEN DE RESERVE-INSTALLATIE GEBRUIKEN, DOCTOR DEVOON!

3

VERDRAAID, DIE DOET HET OOK NIET! DE KRACHTTOEVOER IS NORMAAL, MAAR WE ONTVANGEN GEEN ENKEL RADIOSTATION! DAT LICHT WERKT ALS EEN SOORT STORINGSVELD; HET HEEFT ONZE ZEND- EN ONTVANGAPPARATUUR ONBRUIKBAAR GEMAAKT!

WE KUNNEN ONZE BRILLEN AFZETTEN EN DE VENSTERSCHERMEN OPENEN, WANT HET LICHT VERBLINDT ONS NIET. DE STERREN ZIJN ZELFS DUIDELIJK ZICHTBAAR.

MET BEHULP VAN DE STERREN ZULLEN WE NU ONZE KOERS MOETEN BEPALEN.

ONMOGELIJK, DOCTOR! WE ONTVANGEN NOG GENOEG ZONNE-ENERGIE IN DE SPIEGELS, MAAR WE HEBBEN ER NIETS AAN!

GROTE GOEDHEID, DE MOTOREN WERKEN OOK NIET MEER! WE HOUDEN ONZE EINDSNELHEID WEL, MAAR HET ZIET ERNAAR UIT, DAT WE NU IN HET HEELAL OP DRIFT RAKEN! ONS TOESTEL IS ONBESTUURBAAR GEWORDEN!

WE ZIJN VERLOREN!

KOORTSACHTIG PROBEREN RENDALL EN DEVOON DE OORZAAK VAN AL DE STORINGEN TE VINDEN...

DE ZUURSTOFVOORZIENING IS NOG GOED, MAAR DE ZWAARTEKRACHTMOTOREN ZIJN UITGEVALLEN!

JA, ZONDER ONZE MAGNETISCHE SCHOENEN ZOUDEN WE NU ALS VLINDERS RONDFLADDEREN!

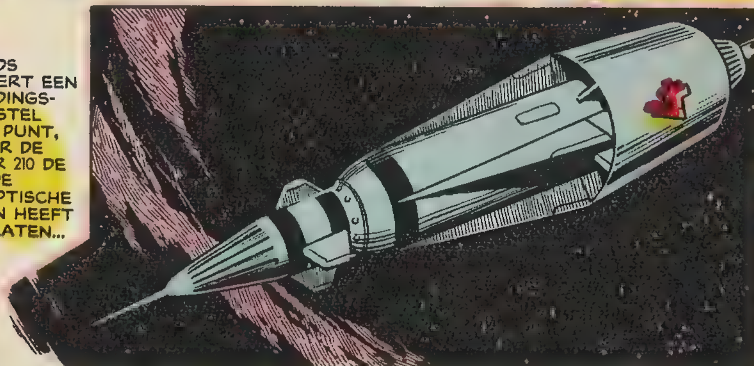
ZIJN DIE VIJF LICHTENDE VIERKANTEN DE OORZAAK VAN ONZE MOEILIJKHEDEN? WAT KAN HET ZIJN? HET ZIET ER NIET UIT ALS EEN RUIMTESCHIP VAN EEN ANDERE PLANEET. EEN ONBEKEND NATUURVERSCHIJNSEL? HELA! WAT IS DAT? CLIFF! DOCTOR DEVOON! **KIJK!**

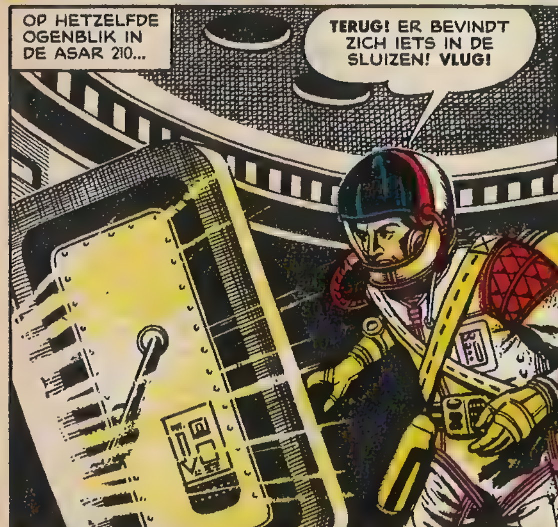

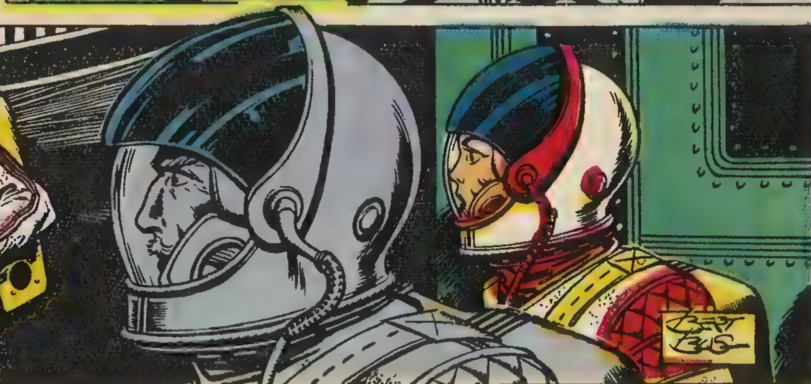

REEDS NADERT EEN REDDINGS-TOESTEL HET PUNT, WAAR DE ASAR 210 DE ZESDE ECLIPTISCHE BAAN HEEFT VERLATEN...

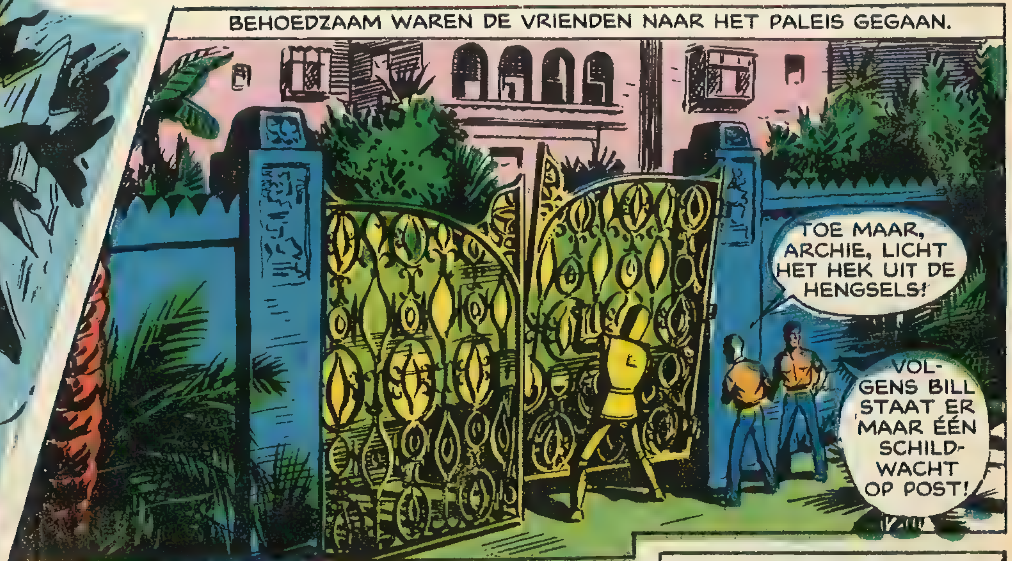

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HUN VRIEND, DE GELEERDE BILL DRAYTON, BEVRIJDEN UIT HANDEN VAN DE SCHORPIOEN. 'S AVONDS ZOUDEN ZE BILL IN HET GEHEIM ONTMOETEN.

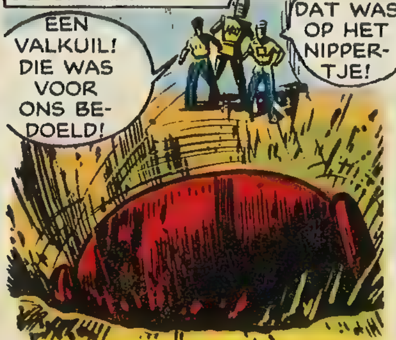

INTUSSEN WAS BILL IN HET LABORATORIUM VAN DE SCHORPIOEN.
HOORDE JE DIE KLAP, DRAYTON? DAT WAREN JE VRIENDEN. ZE ZIJN IN EEN VALKUIL GELOPEN!

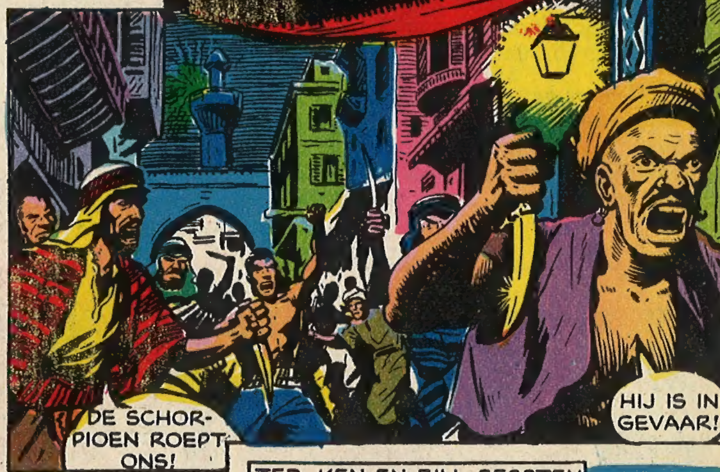

ENKELE ARABIEREN GESPTEN EEN RAKET OM.
DANK ZIJ JOUW UITVINDING, DRAYTON, BEN IK NU IN STAAT MIJN VIJAND DE EMIR TE LATEN ONTVOEREN EN HIER TE BRENGEN!

ALS HIJ HIER IS, ZAL IK EEN HOGE LOSPRIJS VOOR HEM EISEN. JIJ, DRAYTON, ZULT STERVEN, EVENALS JE VRIENDEN!

OP DAT OGENBLIK...
WAT... WAT IS DAT?
ARCHIE!

ARCHIE STORMDE VOORUIT.
WE HEBBEN ALLES GEHOORD, SCHORPIOEN!
GRIJP HEM, ARCHIE!

DE SCHORPIOEN DRUKTE OP EEN GEHEIME KNOP.
KIJK UIT! HIJ SLAAT ALARM!
TE LAAT, MANNETJE!

AL GAUW WAS HET HELE STADJE OP DE BEEN.
DE SCHORPIOEN ROEPT ONS!
HIJ IS IN GEVAAR!

BILL STORMDE NAAR HET RAAM.
TE LAAT! HET PALEIS IS OMSINGELD!

ARCHIE BARRICADEERDE DE RAMEN EN DEUREN EN TED ZEI:
DOE DIE RAKETTEN AF, JULLIE!
NIETS OF NIEMAND KAN JULLIE REDDEN! JULLIE ZULT STERVEN!

TED, KEN EN BILL GESPTEN DE RAKETTEN OM.
WIJ ZULLEN NIET STERVEN, SCHORPIOEN! IK HEB AL EEN ONTSNAPPINGSPLAN KLAAR!

Wie puzzelt er mee?

SPREEKWOORDPUZZEL

ingezonden door Eddy Bruijnes in Amsterdam:

Op de horizontale rijen moet je 21 woorden invullen. Bij goede oplossing lees je van boven naar beneden in de door een kringetje omgeven vakjes een spreekwoord.

1. Vader of moeder
2. Jongen
3. Wapen
4. Lage wolken
5. Haardos
6. Schreeuw
7. Knaagdier
8. Reukwerk
9. Maand
10. Bedehuisje
11. Nieuwsblad
12. Openbare handelsplaats
13. Gebak
14. Stuk
15. Wapen
16. Plaats in Noord-Holland
17. Deel van een ei
18. Pijn
19. Mannelijk rund
20. Metaal
21. Voedingsmiddel

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					

VISITEKAARTJE

ingezonden door R. Verwaaijen in Driebergen:

C. VORNEGREEH, SOEST

Welk beroep heeft deze heer?

ZIEKENLIJSTJE

Jan Vellinga, Zeehospitium, Zaal 60, Katwijk aan Zee, verzamelt speldjes, lucifersmerken, foto's van filmsterren en postzegels. Wie maakt hem eens blij?

Wilma Kahlman, Sanatorium Berg en Bosch, Kinderafdeling, Bilthoven, spaart ansichtkaarten met foto's van kinderen en dieren.

De kleuters van de kinderzaal van het zeehospitium „Zonneveld" in Oostkapelle zouden graag ansichtkaarten ontvangen. Ze zijn allemaal jonger dan vier jaar en moeten nog vele maanden liggen.

Cor v. d. Kerkhoff (17), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 3, Bakel (N.-Br.), zou graag wat zwart-witfoto's ontvangen van B. B., Cliff en Conny.

Els Stohe en Jannie Ravia (17 en 15), Sint-Johannaziekenhuis, Goes, zouden graag wat post ontvangen. Hun favorieten zijn Cliff Richard en Vince Taylor.

Wim v. d. Bent (11), Rotterdams Zeehospitium, Zaal 59, Katwijk aan Zee, zou graag speldjes en Nederlandse postzegels ontvangen.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Omzetpuzzel

GUIT
OOST
LENS
FOTO
BARK
RASP
EVEN
KLAP
EVER
ROOK

Op de eerste rij van boven naar beneden staat: GOLFBREKER.

Gebroken woorden

KOEL*K*AST
LEES*L*AMP
RUST*O*ORD
KANT*K*OEK
POLS*S*TOK
HAND*P*EER
GIET*IJ*ZER
POOL*S*TER

De schuingedrukte letters vormen het woord KLOKSPIJS

Toevoegpuzzel

SPITS
MODEL
HALMA
STERK
PLANK
HALTE
STEEG
BASTA
KLEIN
STENG

De laatste letters vormen het woord SLAKKEGANG.

Lettersom

LEES + TEKEN = LEESTEKEN

Puzzel van Herman Dubach in Hilversum:

1 Annie
2 Neger
3 Tram
4 Iep
5 Lepel
6 Opa
7 Olifant
8 Post

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord ANTILOOP.

Een-woord-rebus

N-acht-vl-in-d-er

Muurtje metselen

ZE	GEL	RING	
VEN	TI	LA	TOR
KLAP	PER	BOOM	
PER	SI	A	NER

De eerste lettergrepen vormen het woord ZEVENKLAPPER

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

10 JANUARI 1952 ZONK HET AMERIKAANSE SCHIP **FLYING ENTERPRISE** NA EEN TOCHT DIE OVER DE HELE WERELD MET SPANNING WAS GEVOLGD. HET SCHIP RAAKTE OP 25 DECEMBER 1951 IN EEN ZWARE STORM TOEN HET OP WEG WAS VAN HAMBURG NAAR NEW YORK. HET SCHEURDE MIDSCHEEPS OPEN, WAARNA HET EEN SLAGZIJ MAAKTE VAN ZESTIG GRADEN. KAPITEIN KURT KARLSEN BEVAL PASSAGIERS EN BEMANNING OVERBOORD TE SPRINGEN, OMDAT DE TOESTAND VAN HET SCHIP TE GEVAARLIJK WERD. KARLSEN BLEEF ALLEEN OP ZIJN SCHIP ACHTER OM INBESLAGNAME TE VOORKOMEN. DE ANDEREN WERDEN DOOR TE HULP GESCHOTEN SCHEPEN GERED. OP 4 JANUARI WIST STUURMAN DANCY VAN DE SLEEPBOOT **TURMOIL** NA ENIGE VERGEEFSE POGINGEN AAN BOORD VAN DE **ENTERPRISE** TE KOMEN. OP 5 JANUARI MAAKTEN KARLSEN EN HIJ EEN TROS VAST AAN DE SLEPER. DE SLEEP KWAM ECHTER IN EEN RUWE ZEE EN HUIZENHOGE GOLVEN STORTTEN ZICH EROVER UIT. OP 10 JANUARI STAPTEN KARLSEN EN DANCY OVER OP DE **TURMOIL**, OMDAT DE **FLYING ENTERPRISE** STEEDS MEER SLAGZIJ MAAKTE. KORTE TIJD LATER ZONK HET SCHIP. OP 17 JANUARI WERD KAPITEIN KURT KARLSEN ALS EEN HELD INGEHAALD IN NEW YORK.

11 JANUARI 1962 KWAMEN BIJ EEN REUSACHTIGE AARDVERSCHUIVING IN PERU, WAARBIJ VERSCHEIDENE DORPEN VAN DE AARDBODEM VERDWENEN, RUIM VIERDUIZEND MENSEN OM HET LEVEN.

12 JANUARI 1807 WERD EEN GROOT DEEL VAN DE BINNENSTAD VAN LEIDEN VERWOEST, TOEN EEN SCHIP MET EEN LADING VAN ZEVENENDERTIGDUIZEND POND KRUIT IN DE LUCHT VLOOG. DE KNAL VAN DE ONTPLOFFING WAS TOT IN AMSTERDAM TE HOREN. BIJ DEZE RAMP KWAMEN HONDERDEENENVIJFTIG MENSEN OM HET LEVEN. KONING LODEWIJK NAPOLEON KWAM ZICH DEZELFDE DAG NOG VAN DE OMVANG VAN DE RAMP OP DE HOOGTE STELLEN.

12 JANUARI 1950 WERD DE BRITSE ONDERZEEBOOT **TRUCULENT** IN DE MONDING VAN DE THEEMS GERAMD DOOR HET ZWEEDSE SCHIP **DIVINA**. DE ONDERZEEËR ZONK ONMIDDELLIJK. VAN DE NEGENENZEVENTIG OPVARENDEN VONDEN VIERENZESTIG DE DOOD. OP 14 MAART 1950 IS HET WRAK VAN DE **TRUCULENT** GELICHT.

13 EN 14 JANUARI 1916 VEROORZAAKTE EEN ZWARE NOORDOOSTERSTORM IN NEDERLAND VIA DIJKDOORBRAAK GROTE OVERSTROMINGEN, VOORAL IN HET GEBIED VAN DE VOORMALIGE ZUIDERZEE. TIENTALLEN MENSEN VERDRONKEN. VAN DE UIT ZEVENENNEGENTIG BOTTERS BESTAANDE VISSERSVLOOT VAN URK BLEVEN MAAR EEN PAAR SCHEPEN OVER. DEZE RAMP GAF DE STOOT TOT DE INDIJKING EN DROOGLEGGING VAN DE ZUIDERZEE.

15 JANUARI 1964 VIERT DE BEKENDE NEDERLANDSE CABARETIER WIM KAN ZIJN DRIEËNVIJFTIGSTE VERJAARDAG. HIJ IS ONDER ANDERE BEKEND DOOR ZIJN CONFÉRENCES OVER POLITIEKE PERSONEN.

14 JANUARI 1964 WORDT DE BEKENDE TROPENARTS, THEOLOOG EN FILOSOOF ALBERT SCHWEITZER NEGENENTACHTIG JAAR. HIJ VERTROK IN 1913 NAAR FRANS CONGO, WAAR HIJ EEN ZIEKENHUIS STICHTTE VOOR DE INLANDSE BEVOLKING. DIT ZIEKENHUIS IS IN DE LOOP VAN DE TIJD UITGEBREID EN GEMODERNISEERD, MEDE DANK ZIJ DE HULP VAN VELE MENSEN IN EUROPA. IN 1954 KREEG SCHWEITZER, DIE OOK NOG EEN UITSTEKEND ORGANIST EN SCHRIJVER IS, DE NOBELPRIJS VOOR DE VREDE.

16 JANUARI 1963 KREGEN DE BRUSSELAARS DE SCHRIK VAN HUN LEVEN, TOEN HET BEKENDE BEELDJE VAN HET MANNEKE WAS VERDWENEN. HET BLEEK ONTVOERD TE ZIJN DOOR EEN GROEP STUDENTEN, DIE ZO DE AANDACHT WILDE VESTIGEN OP EEN LIEFDADIG DOEL. OP 17 JANUARI BRACHTEN ZE HET BEELDJE WEER TERUG.

14 JANUARI 1931 WERD IN DE DUITSE STAD MANNHEIM CATERINA VALENTE GEBOREN. ALS KIND TRAD ZE SAMEN MET HAAR MOEDER OP IN EEN MUZIKAAL CLOWNSNUMMER. LATER WERD ZE VIA RADIO, TELEVISIE, FILM EN GRAMMOFOONPLATEN BEROEMD.

14 JANUARI 1960 WERD HET AMSTERDAMSE TUINDORP OOSTZAAN GETROFFEN DOOR EEN OVERSTROMING, DIE HET GEVOLG WAS VAN EEN DIJKDOORBRAAK IN EEN ZIJKANAAL VAN HET NOORDZEEKANAAL. DE BREUK WAS VEROORZAAKT DOOR EEN GESPRONGEN WATERLEIDINGBUIS. DOOR EEN ZEVENTIG METER BREED GAT STROOMDE HET WATER DE NOORDERIJPOLDER BINNEN, WAARIN HET TUINDORP GELEGEN IS. TIENDUIZEND MENSEN WERDEN TIJDELIJK DAKLOOS. ÉÉN VROUW VERDRONK. IN DE NACHT VAN 15 JANUARI WAS HET GAT WEER DICHT. NA EEN WEEK HAD MEN DE POLDER WEER DROOGGEMALEN EN OP 29 JANUARI MOCHTEN DE BEWONERS WEER NAAR HUN HUIZEN TERUGKEREN.

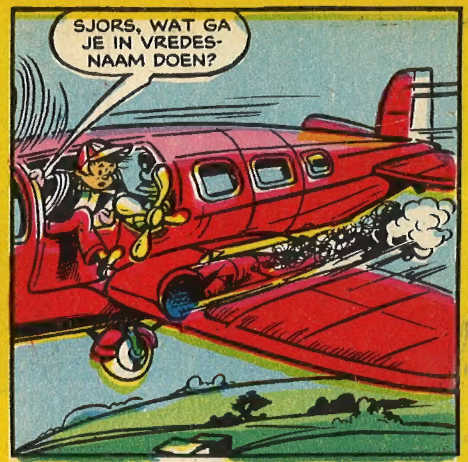

16 JANUARI 1957 OVERLEED IN NEW YORK DE BEROEMDE DIRIGENT ARTURO TOSCANINI. HIJ WAS DE EERSTE DIE DE MEEST INGEWIKKELDE PARTITUREN (NOTENBEELDEN VAN EEN MUZIEKSTUK) UIT ZIJN HOOFD DIRIGEERDE. ZIJN WEERGAVE VAN DE MUZIEK GENOOT GROTE BEKENDHEID.

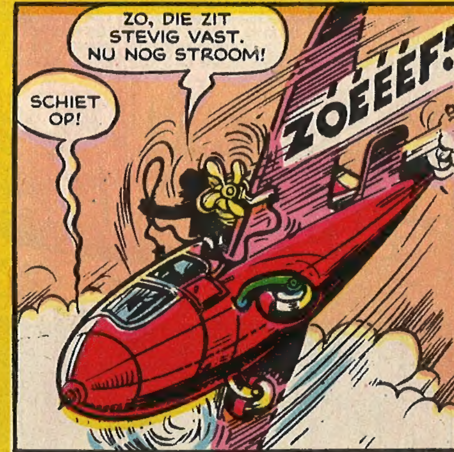

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970, ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.